



NAŠA RIJEČ

LIST HRVATSKE KATOLIČKE MISIJE BEČ

GODINA XXIII. | BROJ 57 | LIPANJ 2025.



IZ SADRŽAJA

- 03 Uvodnik
- 04 Jubilarna godina 2025.
- 06 Kardinal Schönborn i bečki Hrvati
- 08 Od Franje do Lava XIV.
- 10 Veliki tjedan na am Hofu
- 12 Hodočašće u Poljsku
- 14 Hodočašće u Češku
- 16 Korizmene duhovne vježbe u šutnji
- 17 Međugorje u Marijanskom mjesecu
- 18 Ponovni susret s Kraljicom mira
- 19 Hodočašće u Lurd
- 20 Legionarska obećanja u našoj Misiji
- 21 Legionarsko obećanje Gospi
- 22 Drugi misijski planinarski križni put
- 24 Prva pričest
- 28 Prva pričest u Wiener Neustadtu
- 30 Krizma
- 32 Obnova misijske dvorane
- 34 Izgradnja fotonaponskog sustava
- 35 Nastup Dubrovačkih kavaljera

IMPRESSUM

Uređuje i odgovara: Hrvatska katolička misija Beč (Kroatische katholische Mission Wien)
1010 Wien, Schulhof 1 | tel.: (01) 533 81 36 | 533 83 94 | fax: (01) 533 30 19
E-mail: hkm@hkm-wien.at | www.hkm-wien.at

Urednik i lektura: fra Josip Koren, fra Darko Grmača

Grafičko oblikovanje: mr. sc. Željko Batarilo, prof.

Tisak: Flyeralarm, Beč

Fotografija: Hrvatska katolička misija Beč, Drago Palavra, Ana Tadić



UVODNIK

fra Josip Koren

Poštovani čitatelju Naše Riječi!

U prošlom broju Naše Riječi smo najavili Jubilarnu, 2025. godinu, a najnoviji broj 57 smo započeli s tumačenjem Jubilarne godine. Nema svaki čovjek, kršćanin sreću doživjeti više Jubilarnih godina tijekom svog života. Zbog toga treba tu milost iskoristiti na osobno dobro i na dobro drugih. Nemojmo propustiti tu priliku.

Bečki nadbiskup, ujedno i domicilni nadbiskup svih nas Hrvata katolika koji živimo u Bečkoj nadbiskupiji, kardinal Christoph Schönborn, je nakon 30 godina vođenja Nadbiskupije, završio u siječnju ove godine svoju pastirsku službu, pa možete iz pera našeg župljana Ive Baotića saznati najosnovnije podatke iz kardinalova života, a i naslovna stranica s njegovim likom govori o njegovom vremenu. U članku će vas, ako ste u to vrijeme bili u Misiji, nekoliko povijesnih fotografija podsjetiti na jedan od njegovih posjeta prije 18 godina našoj Misiji. Kardinal je i sam bio izbjeglica, pa je zbog toga i imao osobito suosjećanje za izbjeglice i prognanike bilo iz BiH nakon Domovinskog rata, bilo iz Sirije, Afganistana... I ja sam svjedok, kod svakog susreta se zanimao za našu Misiju, a i pozdravljao me je s *Hvaljen Isus i Marija*.

Veliki su se događaji zbili u posljednjih nekoliko mjeseci: papa Franjo je završio svoj ovozemaljski život, a naslijedio ga je papa Lav XIV. Franjo je bio velik, prije svega zbog svog zalaganja za one koji su na bilo koji način u današnjem svijetu u ljudskim očima manji, slabi, obespravljeni, siromašni, bolesni...I njegovo ime Franjo (Asiški) i geslo s njegova grba *Miserando atque eligendo* govori o tome. Pred novoizabranim papom Lavom XIV., čije geslo glasi *U Njemu koji je jedan, mi smo jedno*, je mnogo posla.

Čitajte i o dosadašnjim ovogodišnjim hodočašćima u Poljsku, Međugorje, Lurd i o novom u Češku, o aktivnostima naše Marijine legije i o Drugom planinarskom križnom putu. Uz izvještaje o slavlju prve pričesti i krizme, tu je i izvještaj o prvom slavlju prve pričesti na hrvatskom jeziku u našoj od 1. prosinca 2024. godine novootvorenoj filijali u Wiener Neustadtu.

Izvješćujemo i o nemogućnosti realizacije postavljanja sunčanih kolektora na krov crkve am Hof. Tu je i članak o početku obnove župne dvorane nakon punih 50 godina.

Svima Vama Uredništvo Naše Riječi želi blagoslovljeno vrijeme godišnjih odmora.

JUBILARNA GODINA 2025. „Nada ne razočarava“

Jubilej je važan crkveni događaj koji se u pravilu u Crkvi održava svakih 25 godina. Temelji se na biblijskoj tradiciji jubilarnih godina koje su se, prema uputama iz Levitskog zakonika, trebale obilježavati svakih pola stoljeća. Tom prilikom trebali su se oproštati nenaplativi dugovi i oslobađati robovi, a bilo je zabranjeno sijati i žeti.

Sedam puta sedam godina daje četrdeset i devet, a pedeseta je jubilejska godina. Starozavjetnim Židovima počinjala je na Dan pomirenja, desetog dana sedmog mjeseca, a oglašavala se puhanjem u ovnujski rog, koji se nazivao „jübāl“ ili „jōbēl“ – odakle dolazi internacionalizirana hebrejska riječ „jubilej“. U jubilarnoj godini posebno se nastojalo pokazati Božje milosrđe i opraštanje.

Jubilarnе godine u Crkvi dolaze svakih dvadeset i pet godina, što je polovina od pedeset. Možemo reći da su promjene u društvu i prirodi danas dinamičnije nego u starozavjetnom Izraelu – kao da se vrijeme ubrzalo. Stoga je razumljivo držati da jubilejske godine u eshatološki usmjerenom hodu kroz povijest dolaze dvostruko ili čak višestruko brže.

Tradiciju jubileja vratio je papa Bonifacije VIII., koji je prvu takvu godinu proglasio 1300. godine, omogućivši vjernicima dobivanje potpunog oprostа, odnosno oprostа od vremenitih kazni za grijehе.

Papa Franjo otvorio je Jubilarnu godinu 2025. na Badnjak 2024. simboličnim otvaranjem Svetih vrata bazilike svetog Petra u Vatikanu, a na blagdan svetog Stjepana povijesno je otvorio vrata crkve u sklopu zatvora Rebbibia na periferiji Rima. Govoreći pred mnoštvom zatvorenika, čuvara i drugog osoblja, papa je istaknuo da nada ne razočarava. U 5. poglavlju Poslanice Rimljanima čitamo riječi apostola Pavla: „Mi se dičimo i u nevoljama jer znamo: nevolja rađa postojanošću, postojanost prokušanošću, prokušanost nadom. Nada pak ne postiđuje.“ (Rim 5, 4–5). Upravo je taj novozavjetni citat izabran za naslov Bule proglašenja Redovnog jubileja godine 2025.: „Spes non confundit“ ili „Nada ne razočarava“.



Znak preporoda koji je svima prijeko potreban, nakon više od dvije godine pandemije, dvojbi, neizvjesnosti, straha od smrti te zatvorenih župa, škola i ureda. Papa Franjo upravlja pogled i poziva nas da očima nade gledamo na Jubilej koji opća Crkva slavi 2025. godine.

‘Hodočasnici nade’ geslo je izabrano za Svetu godinu koja nakon strašne pandemije želi potaknuti klimu nade i povjerenja“, istaknuo je papa Franjo u pismu.

Logo Jubileja prikazuje četiri stilizirane figure koje simboliziraju čovječanstvo koje dolazi sa svih strana svijeta. Jedna figura grli drugu, označavajući solidarnost i bratstvo koje mora ujediniti narode, a predvodnik grli križ, znak vjere i nade, koja ne smije nikada biti napuštena. Valovi ispod prikazuju da se hodočašće života ne odvija uvijek u mirnim vodama. Kao poziv na nadu u osobnim izazovima i kada se svjetski događaji nameću najvećom žestinom, donji dio križa produljuje se i pretvara u sidro – metaforu nade – koje se suprotstavlja valovima, objasnio je predsjednik Papinskog vijeća za novu evangelizaciju nadbiskup Rino Fisichella.

Crvena boja označava ljubav, djelovanje i dijeljenje. Žuta simbolizira ljudsku toplinu. Zelena predstavlja mir i ravnotežu, a plava sigurnost i zaštitu. Crna boja križa i sidra simbolizira autoritet i duhovnu dubinu. Cijeli prikaz naglašava da hodočasnički put nije samo osobna, nego zajednička i dinamična stvarnost koja teži križu, koji se pognut prema čovječanstvu pruža u susret i nudi sigurnost i nadu. Prikaz je upotpunjen motom Jubileja 2025.: „Peregrinantes in Spem“ – hodočasnici u nadi, napisan zelenom bojom.

Sveta godina u mjesnim Crkvama završava u nedjelju 28. prosinca 2025., a Sveta godina 2025. završit će zatvaranjem Svetih vrata bazilike svetog Petra u Vatikanu 6. siječnja 2026., na svetkovinu Bogojavljenja.

Naša Misija u listopadu ove jubilejske godine 2025. organizira



hodočašće s dva autobusa hodočasnika u Rim. Tko ne može u Rim, može hodočastiti u neko od svetišta Bečke nadbiskupije kako bi dobio potpuni oprost. Tako sljedeće crkve pozivaju vjernike na hodočašće i dobivanje jubilejskog potpunog oprosta u Beču: katedrala sv. Stjepana, kapucinska crkva, karmelićanska crkva u 19. kotaru, crkva P. Schwartz-Kirche u 15. kotaru, crkva sv. Roka u 3. kotaru, a u okolici bazilike poput Mariazell, Maria Gugging, crkva Neukloster u W. Neustadtu i Heiligenkreuz.

Kako do potpunog oprosta?

1. Najprije se dobro ispovjediti, jer se grijesi, osobito teški, oprašta-ju jedino u ispovijedi. Svaki grijeh ostavlja za sobom određene rane ili posljedice, npr. navezanost na grijeh, sklonost češćem padu itd.

To je „vremenita kazna“ koju nosi grijeh. Od nje se možemo osloboditi za života, pročišćavajući se djelima milosrđa, molitvom i liječenjem rana.

2. Nakon ispovijedi,

hodočastiti u neku od navedenih crkava i tamo prisustvovati svetoj misi, izmoliti na nakanu Svetog Oca Vjerovanje, Oče naš, Zdravo Marijo i Slava Ocu.

3. Učiniti neko posebno djelo milosrđa i odlučiti, uz Božju pomoć, živjeti kako se Bogu sviđa. Onima koji to učine, Crkva daje potpuni oprost za vremenite kazne.

Povodom Jubileja papa Franjo sastavio je i molitvu:

Oče, koji si na nebesima,
daj da vjera koju si nam darovao
u svome Sinu Isusu Kristu, našem bratu,
i plamen ljubavi,
izlivene u naša srca po Duhu Svetom,
obnove u nama blaženu nadu
u dolazak tvoga Kraljevstva.
Učini da nas tvoja milost preobrazi
da budemo brižni njegovatelji evanđeoskoga sjemena
koje će čovječanstvu i svemu stvorenomu podariti rast,
dok puni pouzdanja
iščekujemo novo nebo i novu zemlju
i da se, nakon pobjede nad silama zla,
zauvijek očituje tvoja slava. Uđijeli, molimo, da milost
Jubileja
živi u nama, hodočasnici nade,
čežnju za nebeskim dobrima,
te na cijeli svijet izlije
radost i mir našega Otkupitelja.
Tebi, vječno blagoslovljeni Bože,
slava i hvala u sve vijeke vjekova.
Amen

*Djelomično preuzeto iz Hrvatske
katoličke mreže i od IKA-e*



KARDINAL SCHÖNBORN I BEČKI HRVATI

Ivo Baotić

Bečki nadbiskup u miru, Christoph kardinal Schönborn, koji je kroz više od tri desetljeća vršio biskupsku službu, rado je dolazio u našu Misiju am Hof. Crkva am Hof ima politički i povijesni značaj kao nekadašnja crkva habsburškog dvora. Tu crkvu su i posjetili trojica papa koji su dolazili u Beč. Ona je od 1969. godine mjesto okupljanja Hrvata i sjedište Hrvatskog dušobrižničkog ureda, koji kasnije prerasta u Hrvatsku katoličku misiju.

Pomoćni biskup

Dominikanac Christoph Schönborn, koji se rodio 22. siječnja 1945. godine u današnjoj Češkoj, imenovan je naslovnim biskupom biskupije Sutrium i pomoćnim biskupom Bečke nadbiskupije 11. srpnja 1991. godine, te je biskupsko ređenje primio u katedrali svetog Stjepana 29. rujna 1991. godine. Naša Misija je u tim godinama proživljavala velike promjene, jer je priljev izbjeglica i prognanika iz domovine više nego udvostručio broj vjernika, a franjevci i franjevke su se trudili da svima pruže komadić domovine. Iz toga vremena nije zabilježeno da je novi pomoćni biskup posjećivao našu zajednicu, no u svijetu je taj mladi profesor teologije i sada biskup itekako već bio zamijećen, te ga je tadašnji prefekt kongregacije za vjeru, nasljednik hrvatskog kardinala Franje Šepera i kasniji papa Benedikt XVI., kardinal Josef Ratzinger, imeno-

vao glavnim urednikom za novo izdanje Katekizma Katoličke Crkve.

Koadjutor

Vjerojatno i zbog svoje blizine s kardinalom Ratzingerom, koji je bio jedan od najužih suradnika svetog pape Ivana Pavla II., glas o mladom biskupu se sve više širio. Kada je tadašnji nadbiskup Beča, kardinal Hans Hermann Groer, iz određenih razloga trebao biti zamijenjen, kao koadjutor je imenovan 13. travnja 1995. biskup Schönborn, koji je već ubrzo, i to 14. rujna iste godine, imenovan bečkim nadbiskupom.

Nadbiskup

Nakon imenovanja nadbiskupom, Schönborn je preuzeo odgovornu službu u teškom razdoblju za Crkvu. Naša Misija, koja je redovito na svim nedjeljnim misama punila ne baš malu crkvu am Hof i za novoga nadbiskupa je, uz poljsku zajednicu, bila duhovna oaza, te je rado navraćao u Misiju.

Kardinal

Kada ga je Ivan Pavao II. na konzistoriju 21. veljače 1998. uvrstio u zbor kardinala, njegova uloga se sve više povećavala, te je imao priliku

dva puta dočekati papu u Austriji i to 1998., kada su proglašeni blaženima Jacob Kern, sestra Restituta Kafka i Anton Maria Schwarz, te 2007. papu Benedikta XVI. Taj pohod 2007. godine za nas je osobito značajan jer je crkva am Hof u to vrijeme obnavljana, te je najavljeni dolazak pape uvelike ubrzao dovršenje obnove, kako bi papa u obnovljenoj crkvi pred Presvetim, koje je izloženo na samo pet dana prije papina posjeta posvećenom oltaru blaženog Alojzija Stepinca, započeo euharistijsko klanjanje, koje je pratilo njegov hodočasnički put prema Mariazellu. No, dolazak pape Benedikta XVI. pred crkvu am Hof nije, dakako, bio jedini posjet bečkog kardinala našoj Misiji. Više puta je u misiju dolazio u skrovitosti, kada to narod nije zamijetio. Rado je navraćao u našu crkvu, kako bi se u tišini pomolio, ali nas je znao posjetiti i u okviru manifestacije „Die Lange Nacht der Kirchen“ („Duga noć crkava“), osobito u godinama temeljite obnove naše crkve, kako bi se i osobno uvjerio u tijek radova, ali i posvjedočio svoju blizinu s našom velikom i živom zajednicom. Kardinal Schönborn je oživio i procesiju na svetkovinu Bezgrešnog Začeca, koja započinje upravo kod Gospina kipa ispred naše crkve, a otada

Kada bismo se sreli, pozdravio bi me hrvatskim „Hvaljen Isus i Marija“, što očituje njegovu ljubav prema Hrvatima i hrvatskoj zajednici.



se ta procesija, koju vode ministranti sa svijećama, održava svake godine.

Kardinal Schönborn je bio i jedan od velikih pokretača Srednjoeuropskog katoličkog dana u Mariazellu u svibnju 2004. godine, gdje su se okupili vjernici iz Austrije, Bosne i Hercegovine, Češke, Hrvatske, Mađarske, Poljske, Slovačke i Slovenije na zajedničkom hodočašću naroda.

Kardinal Schönborn je volio mlade i tako nije bilo veliko iznenađenje kada je na FRAMU 12. listopada došao uz pedesetak framaša i kardinal Schönborn, koji je mlade tom prigodom pozvao da čuvaju svoj materinski jezik, iako odrastaju i žive u tuđini, jer je jezik bogatstvo i jer je jezik i oznaka vlastite kulture i identiteta. Godine 2005. ga je u posjetu našoj crkvi ulovila i naša kamera, dok je s tadašnjim voditeljem fra Ilijom razgledao radove. U nedjelju 4. ožujka 2007. kardinal Schönborn predvodio je svečano misno slavlje na hrvatskom jeziku u našoj crkvi i potrudio se poruku nedjeljnog evanđelja što bolje približiti vjernicima, citirajući retke iz evanđelja na hrvatskom i obrazlažući ih potom jednostavnim i jasnim riječima na njemačkom. Na toj misi pozvao je vjernike da dođu u velikom broju na susret s papom Benediktom XVI., koji se dogodio 7. rujna 2007. godine ispred naše crkve.

Samo pet dana prije tog susreta, tadašnji zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić posvetio je u našoj crkvi novi oltar, a kardinal Schönborn se ispričao da zbog pripreme papina posjeta ne može doći, ali da će posvetu rado dozvoliti svome „velikom i dragom prijatelju Josipu (Bozaniću)“.

5. lipnja 2018. godine fra Josip je pozvao nadbiskupa Schönborna da sljedeće, 2019. godine, u svibnju podijeli našim krizmanicima sakrament svete potvrde. On je župnikov poziv s radošću prihvatio. Kada je fra Josip mjesec i pol dana prije krizme otišao kardinalu na konkretniji dogovor oko samog slavlja krizme, kardinal mu je rekao da, nažalost, zbog zdravstvenih razloga (operacija) neće moći doći. I osobno mogu posvjedočiti da me je često, kada bismo se sreli, pozdravio hrvatskim „Hvaljen Isus i Marija!“ što očituje njegovu ljubav prema Hrvatima i hrvatskoj zajednici.



OD FRANJE DO LAVA XIV.: LJUBAV I SLUŽENJE U DVA PONTIFIKATA

U povijesti Katoličke Crkve rijetko se događa da dvojica uzastupnih papa ostave tako snažan, a opet različit pečat. Papa Franjo, prvi papa iz Latinske Amerike, i njegov nasljednik Lav XIV., prvi Amerikanac na čelu Crkve, svjedoče o kontinuitetu i raznolikosti u službi evanđelja.

"Bijedan, ali izabran"

Papa Franjo (2013. – 2025.): Pastir milosrđa i reformi

Jorge Mario Bergoglio, rođen 1936. u Buenos Airesu, bio je prvi papa isusovac i prvi papa iz Latinske Amerike. Njegov pontifikat obilježen je milosrđem, skromnošću i blizinom s narodom. Franjo je od početka pokazao drugačiji stil – odlučio je živjeti u Domus Sanctae Marthae, odbio luksuz i redovito osobno kontaktirao vjernike. Njegova enciklika *Laudato si* o zaštiti stvorenog svijeta ostavila je dubok trag, a promicanje sinodalnosti (suradnje biskupa i vjernika) unijelo je novi duh u Crkvu.

Geslo pape Franje – „Miserando atque eligendo“

Značenje: „Pomilovanjem i odabirom“ ili slobodnije „Bijedan, ali izabran“. Ovo geslo nadahnuto je prizorom iz Evanđelja po Mateju, gdje Isus poziva carinika Mateja. Franjo je isticao da ga je Božje milosrđe, koje je doživio kao mladić, potaknulo na duhovni put. Geslo odražava njegovu poruku Crkve koja ne osuđuje, već poziva i prati grešnike s ljubavlju.

Grb pape Franje

Franjo je zadržao svoj biskupski grb, jednostavnih linija i bogat simbolima. Plavi štit okružen je papinskim simbolima (mitra, ključevi), a na vrhu se ističe znak Družbe Isusove – blistavo sunce s crvenim monogramom IHS i tri crna čavla ispod. Zvijezda simbolizira Djevicu Mariju, a cvijet narda svetog Josipa, zaštitnika Crkve. Grb i geslo zajedno svjedoče o njegovoj pobožnosti prema Isusu, Mariji i Josipu te o dubokoj povezanosti s Božjim milosrđem.

Pontifikat u brojkama i zanimljivostima

- **Apostolska putovanja:** Papa Franjo je tijekom 12 godina pontifikata poduzeo 47 međunarodnih putovanja, posjetivši 66 zemalja i 4 međunarodne organizacije. Posebnu pažnju posvetio je zemljama gdje su katolici manjina, poput Mongolije, Mjanmara, Bahreina, Sjeverne Makedonije, Južnog Sudana, Ujedinjenih Arapskih Emirata i Iraka.

- **Enciklike i apostolske pobudnice:** Objavio je 4 enciklike, uključujući *Laudato si'* (2015.) o ekologiji i *Fratelli tutti* (2020.) o bratstvu i socijalnom prijateljstvu. Također je izdao 7 apostolskih pobudnica, među kojima su *Evangelii gaudium* (2013.) i *Amoris laetitia* (2016.).

- **Reforme u Vatikanu:** Pokrenuo je značajne reforme unutar Vatikana, uključujući restrukturiranje Kurijske i financijskih institucija, te je naglasio važnost sinodalnosti i uključivanja laika u crkveni život.

- **Ekumenizam i međureligijski dijalog:**

Aktivno je promicao dijalog s drugim kršćanskim denominacijama i religijama, uključujući povijesni susret s patrijarhom Kirilom i potpisivanje dokumenta o ljudskom bratstvu s velikim imamom Al-Azhara.

- **Skromnost i pristupačnost:** Poznat po svojoj



skromnosti, često je koristio

javni prijevoz, nosio jednostavnu odjeću i osobno kontaktirao vjernike. Njegova poznata izjava "Tko sam ja da sudim?" odražava njegov pristup suosjećanja i razumijevanja.

Papa Lav XIV. (od 2025.): Jedinstvo u Kristu i služenje Crkvi

Robert Francis Prevost, rođen 1955. u Chicagu, prvi je Amerikanac na čelu Crkve. Njegovo bogato misionarsko iskustvo u Peru, redovnička pripadnost redu svetog Augustina i naglasak na zajedništvu i sinodalnosti obilježili su početak pontifikata. Poznato je da papa Lav XIV. gaji posebnu ljubav prema sportu, osobito tenisu – što je potvrdio i susretom s teniskim prvakom Jannikom od kojega je, uz šalu primio reket na dar.

Geslo pape Lava XIV. – „In illo uno unum“

Značenje: „U Njemu koji je Jedan, mi smo jedno“. Ovo geslo preuzeto je iz propovijedi svetog Augustina na Psalam 127 i izražava njegovu viziju jedinstva Crkve u Kristu. Lav XIV. naglašava da, iako smo mnogi, u Kristu smo jedno tijelo, pozivajući na zajedništvo i pomirenje unutar Crkve i svijeta.

Grb pape Lava XIV.

Grb pape Lava XIV. duboko odražava njegovu duhovnost, pripadnost augustinskom redu i posvećenost jedinstvu Crkve. Sastoji se od štita podijeljenog dijagonalno na dva polja, okruženog tradicionalnim papinskim simbolima: mitrom i prekriženim ključevima svetog Petra, povezanih crvenom vrpcom.

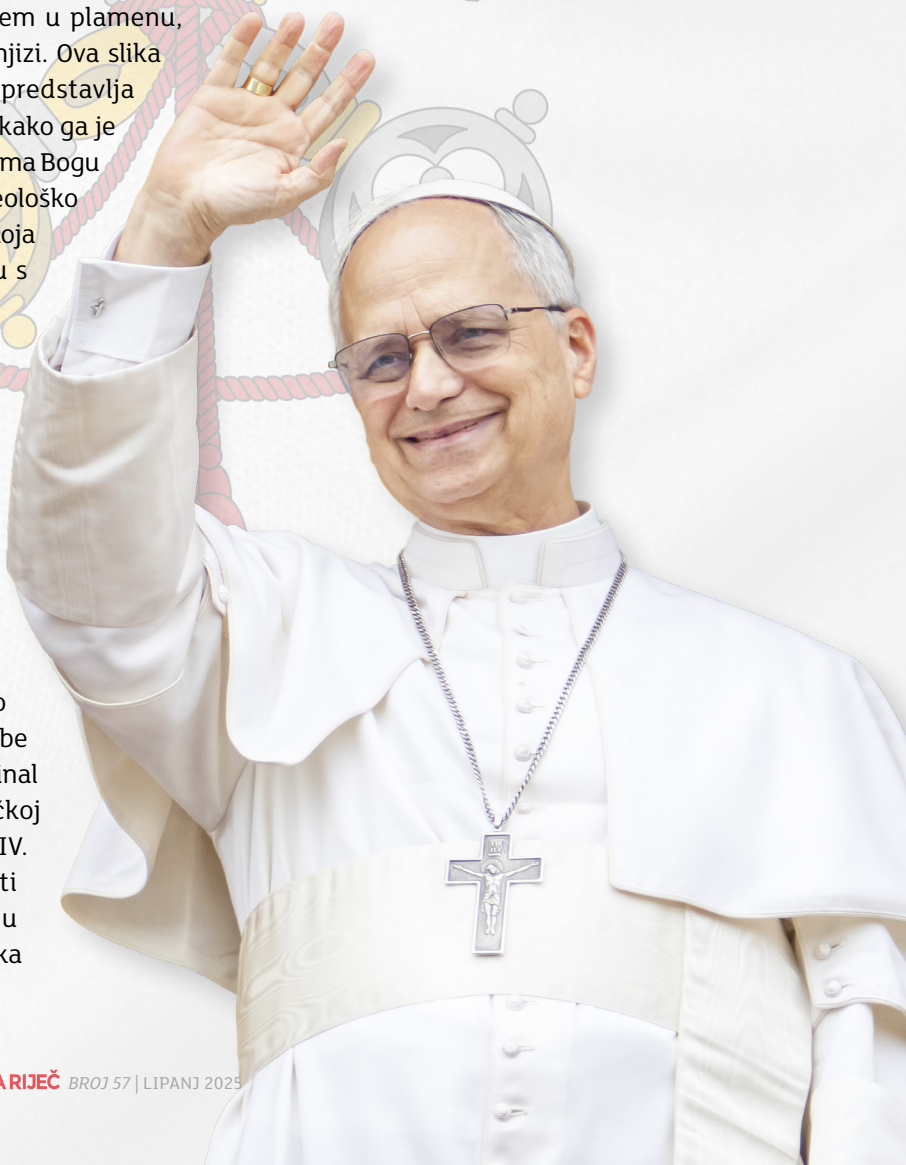
- **Gornje polje:** plava pozadina s bijelim ljljanom, simbolom čistoće i nevinosti, koji se tradicionalno povezuje s Djevicom Marijom. Ova simbolika izražava papinu pobožnost prema Mariji i njezinu ulogu kao majke i zaštitnice Crkve.

- **Donje polje:** svijetla pozadina s crvenim srcem u plamenu, probodenim strijelom, koje počiva na zatvorenoj knjizi. Ova slika preuzeta je iz simbola Reda svetog Augustina i predstavlja iskustvo obraćenja svetog Augustina, koji je opisao kako ga je Božja riječ „probola u srce“. Srce simbolizira ljubav prema Bogu i bližnjemu, dok knjiga predstavlja Sveto pismo i teološko učenje. Iznad štita nalazi se mitra, liturgijska kapa koja zamjenjuje tradicionalnu papinsku tijaru, u skladu s praksom posljednjih papa. Iza štita su prekriženi zlatni i srebrni ključevi svetog Petra, povezani crvenom vrpcom, simbolizirajući papinsku vlast i duhovnu odgovornost nasljednika svetog Petra.

Sport i tjelesna aktivnost: Papa Lav XIV. kao uzor

Papa Lav XIV. poznat je po svojoj ljubavi prema sportu i tjelesnoj aktivnosti. Prije izbora za papu, redovito je vježbao u teretani Omega u Rimu, gdje je trenirao s osobnim trenerom. Njegov režim uključivao je kardio vježbe, poput trčanja na traci i vožnje bicikla, te vježbe snage. Trener Masella istaknuo je da je tadašnji kardinal Prevost bio iznimno discipliniran i u izvrsnoj fizičkoj formi za svoje godine. Nakon izbora za papu, Lav XIV. nastavio je promicati važnost tjelesne aktivnosti i zdravog načina života. U svibnju 2025. primio je u Vatikanu najboljeg svjetskog tenisača, Talijana Jannika

*„U Njemu koji je
Jedan, mi smo jedno“*





Sinnera, kojemu je zahvalio na darovanom reketu i našalio se da bi s njim mogao igrati na Wimbledonu. Također, 27. svibnja 2025., papa Lav XIV. primio je talijanske nogometne prvake, momčad Napolija, u Vatikanu. Tijekom susreta, predsjednik kluba Aurelio De Laurentiis darovao mu je dres s brojem 10 i natpisom "Papa Leone XIV.", na što je papa odgovorio s osmijehom i zahvalom. U svom govoru, papa je istaknuo važnost timskog duha i suradnje, naglašavajući da je prvenstvo osvojila cijela momčad, a ne pojedinci.

Zanimljivosti i zajedničke točke

- **Franjo** je prvi papa koji je oprao noge ženama i nekršćanima na Veliki četvrtak, poznat po jednostavnosti i osobnom pristupu vjernicima.
- **Lav XIV.** donosi novu energiju i sportski duh – poznato je da uživa u tenisu i redovito vježba, a njegov susret s nogometnim klubom Napoli naglašava važnost sporta kao sredstva zajedništva i dijaloga.
- Obojica papa naglašavaju služenje i zajedništvo: Franjo kroz milosrđe i poziv, a Lav XIV. kroz jedinstvo u Kristu i ljubav prema drugima.

Zaključak

Franjo i Lav XIV. povezuju ljubav i služenje, svaki na svoj način. Franjo je donio reforme, sinodalnost i ekološku svijest, a Lav XIV. unosi novu energiju, naglašava pomirenje, globalnu suradnju i viziju jedinstva u Kristu. Njegova ljubav prema sportu dodatno ističe njegovu bliskost ljudima. Njihova gesla, „Bijedan, ali izabran“ i „U Njemu koji je Jedan, mi smo jedno“, ostaju nadahnuće Crkvi u današnjem svijetu.

fDg.

VELIKI TJEDAN NA AM HOFU

Kao i svake godine i ove godine smo svečano proslavili najsvetiji tjedan cijele crkvene i liturgijske godine.

Cvjetnica – nedjelja Muke Gospodnje

I ove godine smo u Veliki ili sveti tjedan ušli nedjeljom Muke Gospodnje, koja je bila i nedjelja velike ispovjedi u našoj Misiji u čemu su našim domaćim franjevcima pomogli fra Ivan Ivanković, student iz Rima, skupina franjevaca iz Zagreba, koju je predvodio provincijal fra Milan Krišto, te student glazbe velečasni Ivan Bingula, koji već nekoliko godina studira u Beču. On je predvodio svečano misno slavlje u 11:30 kada je naš zbor svečano otpjevao najprije pjesme, koje prate blagoslov grančica, a onda i Muku po Luku te i ostatak liturgijskog slavlja. U središtu tog dana su upravo spomen na mesijanski ulazak u Jeruzalem na početku liturgije i navještaj Muke iz jednog od tri sinoptička evanđelja. Zbog duljine ali i zbog toga, što je izvještaj Muke jedinstveno svjedočanstvo s jedne strane Božje ljubavi, koja sebe predaje u smrt i s druge strane grubosti kako vlasti tako i onih, koji izvršuju naredbe vlasti, ali jednako tako i toga, kako pojedinci i skupine reagiraju na patnju, tog dana se homilija svodi na najkraći način ili potpuno ispušta.

Veliki ponedjeljak, utorak i srijeda

Prva tri dana Velikoga tjedna naizgled ne nose velike posebnosti i događanja i u središtu je tada redovito ispovijed vjernika, o čemu svjedoče dugi redovi pred ispovjednim mjestima. Liturgija u tim danima tumači lik Krista patnika, kojega opisuju ukupno četiri pjesme o sluzi Gospodnjem u knjizi proroka Izaije, te u ova tri dana slušamo prve tri pjesme o sluzi Gospodnjem, dok ona četvrta slijedi kao prvo čitanje velikoga petka. Tako smo i mi krenuli na put svetoga tjedna upravo praćeni tim snažnim tekstovima i evanđeoskim izvještajima, koji nas sve bliže vode k onome, što slavimo u dane vazmenog trodnevlja.

Veliki četvrtak – slavljenje u služenju

Na veliki četvrtak se slavi samo obred večere Gospodnje, u čijem središtu je nekoliko točaka, koje su važne: Prvo ustanovljenje euharistije kao nekrvne spomen-žrtve, koju Crkva sa zahvalnošću prinosi kao spomen i uprisutnjivanje Isusove žrtve na križu i hraneći se na stolovima Riječi i Kruha života. Drugo se taj dan slavi i kao dan poslužitelja euharistije,



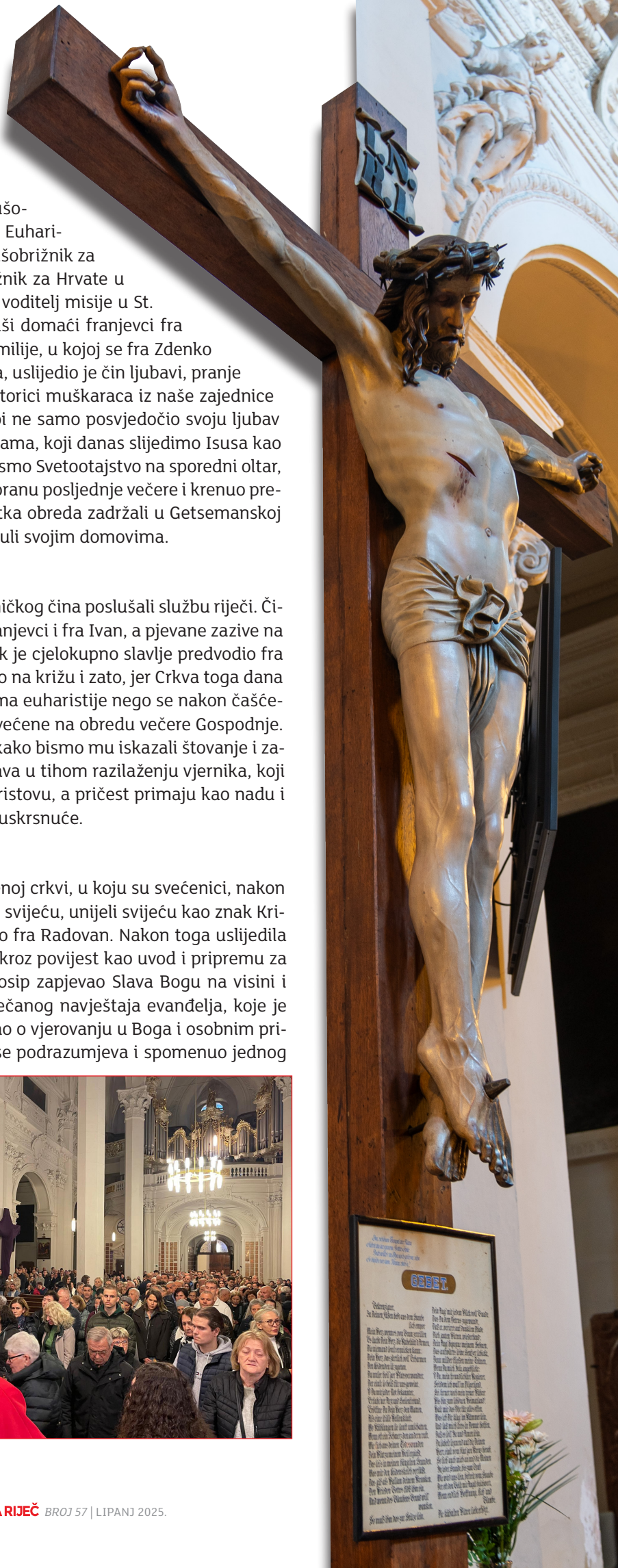
svećenika, koji na taj dan na posebnoj misi posvete ulja za sakramente obnavljaju na ređenju izrečena obećanja. Toga dana su se svi naši domaći franjevci okupili zajedno sa fra Ivanom te našim dušobrižnicima iz Linza i St. Pöltena upravo oko slavlja Euhari-stije. Euharistiju je predslavio fra Zdenko Gruber, dušobrižnik za Hrvate u Linzu, a uz njega su suslavili naddušobrižnik za Hrvate u Austriji i voditelj misije u Linzu fra Vjekoslav Lazić, voditelj misije u St. Pöltenu fra Ilija Mijatović, fra Ivan Ivanković te naši domaći franjevci fra Josip, fra Radovan, fra Darko i fra Marko. Nakon homilije, u kojoj se fra Zdenko pozabavio pitanjem, kako je moguće služiti do kraja, uslijedio je čin ljubavi, pranje nogu, u kojemu je predvoditelj simbolično dvanaestorici muškaraca iz naše zajednice oprao noge. Isus se ponizio pred učenicima kako bi ne samo posvjedočio svoju ljubav nego i ostavio primjer ne samo apostolima nego i nama, koji danas slijedimo Isusa kao njegovi učenici. Nakon popričesne molitve prenijeli smo Svetootajstvo na sporedni oltar, kao što je Isus nakon posljednje večere napustio dvoranu posljednje večere i krenuo prema Getsemaniju. I mi smo se potom nakon završetka obreda zadržali u Getsemanskoj uri, koju je predvodio fra Ivan, a potom u tišini krenuli svojim domovima.

Veliki petak – služenje u predanju

Na veliki petak smo se okupili u tišini i nakon pokajničkog čina poslušali službu riječi. Čitanje izvještaja Muke po Ivanu su predvodili naši franjevci i fra Ivan, a pjevane zazive na sveopćoj molitvi vjernika pjevao je fra Radovan, dok je cjelokupno slavlje predvodio fra Darko uz sudjelovanje ostale subraće. Isus se predao na križu i zato, jer Crkva toga dana promatra Isusovu izvornu žrtvu na križu, danas nema euharistije nego se nakon čašćenja križa vjernici pričešćuju hostijama, koje su posvećene na obredu večere Gospodnje. Uz svečane napjeve zbora i mi smo pristupili križu, kako bismo mu iskazali štovanje i zahvalili Bogu za Isusovu žrtvu na križu. Obred završava u tihom razilaženju vjernika, koji u bogoslužju osjećaju i proživljavaju Muku i smrt Kristovu, a pričest primaju kao nadu i izraz vjerovanja da ta smrt nije kraj, nego sjeme za uskrsnuće.

Velika subota – služenje kao zalag proslave

Na veliku subotu smo se okupili u tišini i u zamračenoj crkvi, u koju su svećenici, nakon što su blagoslovili oganj i na njemu zapalili uskrsnu svijeću, unijeli svijeću kao znak Krista Uskrsloga. Svečani hvalospjev potom je otpjevao fra Radovan. Nakon toga uslijedila je služba Riječi, u kojoj smo promatrali djela Božja kroz povijest kao uvod i pripremu za svečani trenutak, kada je predvoditelj slavlja fra Josip zapjevao Slava Bogu na visini i time označio početak vazmenog slavlja. Nakon svečanog navještaja evanđelja, koje je navijestio fra Darko, fra Josip se u propovjedi zapitao o vjerovanju u Boga i osobnim primjerima posvjedočio da to nije uvijek lako niti da se podrazumjeva i spomenuo jednog



„Krist je uskrsnuo!“ „DA, uskrsnuo je Gospodin u istinu, aleluja!“



subrata, koji je bio pokršteni Židov, a u oporuci je zapisao: „Obredi moga pokopa neka budu prožeti vjerom u život vječni i uskrsnuće tijela. Uvijek sam čvrsto i radosno vjerovao u tu Božju istinu o čovjeku. To je najsvetija, napotresnija i najsudbonosnija istina o postojanju čovjeka. Posljednje stvari stoje pred svakim čovjekom kao konačna stvarnost pred kojom stoji naš posljednji izbor: prihvatiti zauvijek Božju ljubav ili ju zauvijek odbaciti. Uvijek sam o toj istini rado razmišljao.“ Zanimljivost je i to da je iste te riječi u svojoj oporuci spomenuo i sluga Božji kardinal Franjo Kuharić. Nakon propovjedi uslijedio je blagoslov vode te svečana obnova krsnih obećanja, a potom smo svečanom euharistijskom službom uz pjevanje uskrsnih pjesama, koje je predvodio naš zbor pod ravnanjem sestre Ivane, priveli slavlje kraju. No prije razilaženja smo blagoslovili hranu, koju smo donijeli i koju blagujemo na uskrsno jutro, a onda nakon svečanog blagoslova u radosti čestitali jedni drugima Uskrs, koji ove godine slave svi kršćani u isti dan, te i mi možemo jedni drugima ponoviti čestitku istočnog obreda: „Krist je uskrsnuo!“ „DA, uskrsnuo je Gospodin u istinu, aleluja!“

Ivo Baotić



HODOČAŠĆE U POLJSKU OD 28. 02. DO 01. 03. 2025. PUTEVIMA SVETOG IVANA PAVLA II. I SVETE FAUSTINE KOWALSKIE

Ranom zorom u petak, 28. veljače, uz molitvu smo se uputili prema Wadowicama, gdje smo posjetili baroknu manju baziliku iz 18. stoljeća, tzv. baziliku minor Prikazanja Blažene Djevice Marije. Tamo smo se pomolili, a nakon pauze i razgledanja grada slavili svetu misu. Wadowice su poznate kao rodno mjesto svetog Ivana Pavla II., čiji smo rodni dom, a danas predivan informativni muzej, posjetili uz audiovodiča na hrvatskom jeziku. U kasnim popodnevним satima uputili smo se prema Krakovu, gdje smo se smjestili u udoban i topao hotel i družili uz večeru. Grupa je bila harmonična, što nam je omogućilo da bolje upoznamo članove zajednice koje redovito viđamo na misi.



U subotu ujutro, nakon doručka, autobusom smo se uputili u svetište Božjeg Milosrđa u krakovskoj četvrti Lagiewniki. Svetište je moderne arhitekture i poznato po slici „Milosrdnog Isusa“, naslikanoj prema viziji svete Faustine Kowalske, čiji grob se nalazi u samostanu u sklopu svetišta kojim upravlja Družba sestara Naše Gospe. Svetu Faustinu je svetom proglasio papa Ivan Pavao II. krajem 20. stoljeća. Nakon slavljenе svete mise i obilaska svetišta, otišli smo u središte grada, gdje nas je profesionalni turistički vodič na hrvatskom jeziku poveo u obilazak kraljevskog dvorca Wawel, Starog grada, marijanske bazilike sa svjetski poznatim velikim oltarom Veita Stossa, kao i židovske četvrti Kazimierz. U sklopu dvorca Wawel nalazi se katedrala svetog Stanislava i Vaclava (mjesto krunidbe i pokopa poljskih kraljeva), s čijeg tornja se pruža predivan pogled na Krakov. Židovska četvrt poznata je po staroj sinagogi, lijepim restoranima i okupljanjima mladih. Tijekom dana imali smo dovoljno vremena za okrepu i osobne potrebe. Dan smo završili večerom i druženjem u hotelu.

U nedjelju, na dan povratka, nakon doručka autobusom smo krenuli prema Czestochowi i Jasnoj Gori, u svetište Crne Gospe, najveće marijansko hodočasničko mjesto u srednjoj Europi, koje godišnje posjeti 3-4 milijuna ljudi. Svetište je poznato od 14. stoljeća po



čudotvornoj slici milosti, koja je povjerena na brigu ocima pavlinima, čiji samostan se nalazi na tom mjestu. Prema legendi, tu sliku naslikao je sveti Luka evanđelist za Marijina života, a u Europu ju je donijela sveta Jelena, majka cara Konstantina Velikog. Nakon svete mise i slobodnog vremena, ispunjeni radošću, molitvom i pjesmom, uputili smo se prema Beču.

Svetu misu predvodio je naš dušobrižnik i vođa puta, fra Darko, kojem je s puno ljubavi i pažnje asistirala naša sestra Dragana. Za sigurnu i ugodnu vožnju pobrinuo se vozač Josip, zajedno sa suprugom Marijom.

Osobni komentar

Ovo je bilo predivno i vjerom obogaćeno hodočašće, na kojem smo posjetili tri značajna katolička svetišta. Povezuju nas s posebnim papom Ivanom Pavlom II., s vjerom u Isusa Krista i Božansko milosrđe po primjeru svete Faustine, te s djelovanjem Gospe i milostima koje preko Nje primamo kroz marijanska svetišta s čudotvornim slikama. S Božjim blagoslovom i njegovim djelovanjem kroz naše duhovne voditelje, fra Darka i sestru Draganu, zahvalni smo na prilici da sudjelujemo u ovom hodočašću i primimo darove koji su za nas neophodni. Nije nam nedostajalo ni kulturne ni povijesne naobrazbe o Poljskoj, a posebno o Krakovu. Zahvaljujemo vozaču Josipu na sigurnoj i pouzdanoj vožnji.

Jelena Sekulić



HODOČAŠĆE U ČEŠKU OD 28.-30. 03. 2025. POD GESLOM: NA IZVORIMA SLAVENSKOG KRŠĆANSTVA

U petak ujutro zaputili smo se prema Velehradu, hodočasničkom mjestu udaljenom nešto više od dva sata vožnje autobusom od Beča. Tamo se nalazi bazilika Uznesenja Blažene Djevice Marije i sv. Ćirila i Metoda, smještena u nekadašnjem cistercijskom samostanu iz 13. stoljeća. U toj predivnoj baroknoj bazilici slavili smo svetu misu i pobožnost križnog puta. Na ovom hodočašću našem duhovnom voditelju, fra Darku Grmači, pridružili su se subrat franjevac i kolega, fra Ivan Ivanković – trenutno na postdiplomskom studiju u Rimu – te sestra Dragana, koja nas je, kao i uvijek, obogatila svojom radošću i glazbenim darom.

Velehrad je mjesto iznimne povijesne i duhovne važnosti: upravo su ovdje u 9. stoljeću sv. Ćiril i Metod, kao misionari iz Carigrada, započeli svoje djelovanje među slavenskim narodima. Ta dva brata utemeljila su glagoljicu i danas se štiju kao suzaštitnici Europe, a njihov se blagdan slavi 5. srpnja. Vjeruje se da se zemni ostatci sv. Metoda nalaze upravo na ovom području, dok je grob sv. Ćirila u Rimu, u crkvi sv. Klementa.

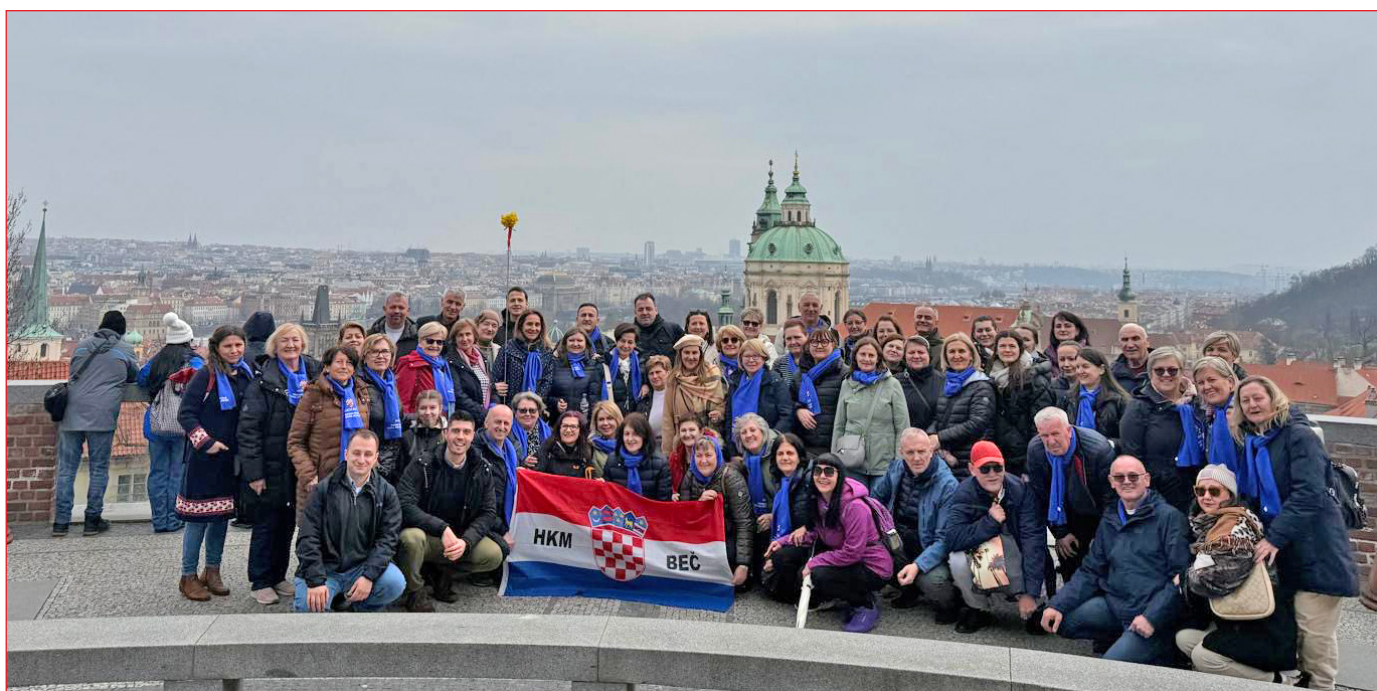
Istoga dana nastavili smo put prema Brnu, drugom najvećem gradu u



Češkoj. Vožnja je trajala nešto više od sat vremena. Obišli smo katedralu sv. Petra i Pavla iz 14. stoljeća – mješavinu baroknog i neogotičkog stila – koja se uzdiže na brdu Petrov. Nakon toga imali smo slobodno vrijeme na Zelenom trgu, ispod kojeg se nalaze povijesne znamenitosti srednjovjekovnog grada, a na kojem se ističu brojne palače i kulturne ustanove. Alternativno, mogli smo posjetiti i toranj s pogle-

dom na grad. U Brnu je u 15. stoljeću djelovao poznati talijanski franjevac fra Ivan Kapistran, koji je umro u Iloku, a čiji zemni ostatci još uvijek nisu pronađeni.

Napuštajući Moravsku, nastavili smo prema Bohemiji i glavnom gradu Pragu, gdje smo stigli u kasnim popodnevним satima. Nakon smještaja u hotel i kratke pauze, s našom vodičicom gospođom Ivanom uputili smo se





prema praškoj pivnici na Vaclavskom trgu, uživajući pritom u panorami grada i značajnim znamenitostima.

Subotu smo u cijelosti posvetili razgledavanju Praga, u pratnji naše vodičice Ivane – Čehinje koja je studirala u Zagrebu i izvršno govori hrvatski. Grad tisuću tornjeva oduševio nas je svojom poviješću i arhitekturom. Posebno nas se dojmila katedrala sv. Vida, u kojoj se nalazi srebrni grob sv. Ivana Nepomuka, poznatog kao zaštitnika ispovjedne tajne, koji je djelovao u 14. stoljeću, a svetim proglašen u 18. Tu je i grob sv. Vaclava, poznatog češkog kneza i mučenika iz 10. stoljeća. Na Maloj Strani posjetili smo crkvu Gospe od Pobjede, gdje se nalazi poznati kip Praškog malog Isusa (Dijete Isus) iz 16. stoljeća. U

toj crkvi slavili smo svetu misu. Večer smo zaključili krstarenjem rijekom Vltavom, uz večeru i druženje na brodu, a zatim smo imali slobodno vrijeme za osobne sadržaje.

U nedjelju nakon doručka, krenuli smo prema regiji Pilsen, poznatoj po proizvodnji piva još od 12. stoljeća. Naš cilj bio je Nepomuk, rodni grad sv. Ivana Nepomuka. Tamo se nalazi barokna hodočasnička crkva sv. Ivana Krstiteља, gdje smo molili pobožnost križnog puta. Put nas je potom vodio prema Kutnoj Hori, srednjovjekovnom gradu poznatom po rudnicima srebra. Tamo smo posjetili katedralu sv. Barbare, građenu više od 500 godina, a danas pod zaštitom UNESCO-a.

Svetu misu slavili smo u četvrti Sed-

lec, u katedrali Uznesenja Blažene Djevice Marije i sv. Ivana Krstiteља, unutar nekadašnjeg cistercitskog samostana. Nakon mise posjetili smo poznatu kosturnicu, kao i muzej, groblje i kapelu s umjetnički oblikovanim katakombama – jedinstveno mjesto koje ostavlja snažan dojam. U večernjim satima krenuli smo natrag prema Beču, obogaćeni novim znanjima, duhovnim iskustvom i milostima.

I na ovom hodočašću zahvaljujemo našem šoferu Josipu i njegovoj supruzi gospođi Mariji, koji su se s velikom pažnjom i odgovornošću pobrinuli da naše putovanje protekne sigurno i ugodno.

Jelena Sekulić



KORIZMENE DUHOVNE VJEŽBE U ŠUTNJI

Korizmene duhovne vježbe u šutnji pod geslom Jubilarne Svete 2025. godine za Hodočasnike nade, održane su od srijede 9. do nedjelje 13. travnja u Poljskoj, kod Misionara Krvi Kristove u gradu Ożarów Mazowiecki kraj Varšave. Voditelj duhovnih vježbi bio je p. Josip Godlewski, a ispovijedati je pomagao p. Ksavier.

Dana 9. travnja započeli smo s duhovnim vježbama u gradu Ożarów Mazowiecki, a u sklopu tih duhovnih vježbi posjetili smo samostan u Gradu Bezgrešne Niepokalanow, koji je osnovao Maksimilian Kolbe. Tamo smo svečano uručili zavjetnu svijeću s potpisanim imenima svih nas, koju je preuzeo gvardijan Bazilike Bezgrešne i koja će gorjeti upravo tamo u Bazilici, što nam je bila posebna radost.

Duhovne vježbe smo, uz nagovore p. Josipa, obavljali u šutnji, jer šutnja umnožava vrijeme za više primiti. Vježbe su imale za cilj u sve korizmene dane uvesti molitvu, razgovor s Bogom, te tako na pravi način proći kroz sve ove svete dane i zajedno s Isusom pripremiti se za Veliki tjedan i Njegovo Uskrsnuće. Čovjek je biće relacije, a ljudi su upućeni jedni na druge. Preko drugih i sami sebe dublje upoznajemo. S druge strane, svjedoci smo problema koji proizlaze iz zajedničkog života. Ljudi sve teže žive zajedno. Često se zaboravlja pravi razlog krize međuljudskih odnosa, a to je nedostatak duhovnosti. Kad ljudi ne žive svoju duhovnost, to jako utječe i na kvalitetu njihovih međusobnih odnosa. Kad bi se više živjela duhovnost, bili bi kvalitetniji i naši odnosi. Zajednički život nije moguć bez spremnosti i sposobnosti opraštanja. Postoje situacije kada trebamo tražiti oprost, a također i kada mi neko me trebamo oprostiti. Ne može se biti kršćaninom ako nismo spremni oprostiti. Razmišljali smo i o poniznosti, koja ne postoji bez istine. – Upitali smo se: imamo li hrabrosti spoznati istinu o sebi? Ako dopuštaš poniznosti da ti bude pratilja na svakom koraku, bit ćeš sretan! Ljubav i poniznost su nerazdvojne. Poniznost tumači ljubav, a ljubav joj daje osmijeh, jasnoću i procvat.

O molitvi Oče naš p. Josip reče da je to najvažnija riječ molitve. Isus nam pokazuje njegov odnos s Ocem. Isus iz Evanđelja je prava slika dobrog Oca, u čijem licu gledamo Njegovo pravo lice. Kad molimo, prvo si posvijestimo tko je s druge strane. Isus me gleda i ja gledam Njega. Očevi bi se trebali ugledati na Krista i usađivati djeci pravu sliku Boga. Isuse, Ti si po svojoj mucij donio cijelom svijetu spasenje. Pomozi, molim Te, da muka koju proživljavamo i naše zajedničke molitve upućene Tebi urode plodom. Prikazujmo bez mrljanja svakodnevna zrnca trpljenja, kako bismo svoju patnju združili s Kristovom za otkupljenje grijeha svijeta i grijeha naših obitelji. Potom je pater



naglasio: Bog nas nikad ne napušta, mi nismo nikad sami i ne možemo biti nikad sami, jer je Bog svoj dah udahnuo u nas. Bog nas je želio i trajno je uz nas, osjećali mi to ili ne. Nemojmo gledati u pukotinu našega života i oplakivati promašaje, dok život pokraj nas prolazi, nego vjerujemo u apsolutno Božje milosrđe. Njemu predajmo pukotinu da je „popravi“ i vjerujemo da će sve po Njemu biti još ljepše nego je bilo prije, jer On nas ljubi i želi nam samo dobro. Svetost nije u ispunjavanju velikih stvari, nego u življenju svakodnevice, u ispunjavanju Božje volje u staležu i trenutku u kojem se nalazimo onako kako to najbolje znamo. Nakon duboko proživljenih duhovnih vježbi, križnog puta, klanjanja, razmatranja... uputili smo se u poljska svetišta, najprije u Częstochowu gdje smo posjetili svetište Krvi Kristove i u Jasnu Goru, gdje smo bili na večernjoj molitvi Apelu – to je zatvaranje svetišta za taj dan, nešto predивно (večer se spušta, molitva i pjesma se ore, a zastor se spušta nad Marijinom čudotvornom slikom, kao da Marija ide malo otpočinuti). Osjetila sam mir i spokoj u duši. Potom smo posjetili Krakow na samu Cvjetnicu. Pridružili smo se procesiji uz sestre Faustinke s palminim granama i biskupom koji je predvodio svečanost te predslavio sv. misu uz mnoštvo svećenika. Bili smo na sv. misi u bazilici Milosrdnog Isusa i na poljskom slušali predивно svečano pjevanje Muke. Sve nas se jako dojmilo. Na početku procesije i na kraju sv. mise svečano su nas pozdravili riječima: Hodočasnici Hrvati, molitvena zajednica Marijina legija – bilo nam je osobito drago. U tom duhu, nakon četiri dana ispunjenih dojmovima i osluškivanjem, zaputili smo se u svagdašnjicu prema Beču.

Mnogi sudionici svjedoče o dubokim duhovnim iskustvima i osobnim promjenama koje su doživjeli tijekom ovog susreta. Njihova svjedočanstva pružaju uvid u snagu zajedničke molitve po snazi Krvi Kristove i djelovanju Duha Svetoga.

Nada Sopek



MEĐUGORJE U MARIJINOM MJESECU



Hrvatska katolička misija Beč, pod vodstvom fra Darka Grmače i s. Dragane Tomić, organizirala je i ove godine četverodnevno hodočašće u Međugorje. Bilo je predviđeno za razdoblje od 30. travnja do 4. svibnja, uključujući blagdan sv. Josipa Radnika. Na put je krenulo ukupno 112 hodočasnika HKM Beč s dva autobusa, u srijedu navečer, 30. travnja, oko 22 sata.

U četvrtak, 1. svibnja, prvi odmor bio je u Skradinu, gdje su svi imali vremena za doručak i kavu. Nakon prijeđenih 860 kilometara, dolazak u Međugorje bio je oko 15 sati. Po dolasku u hotel i smještaju

u sobe, uslijedilo je sudjelovanje u večernjem programu i svetoj misi u župnoj crkvi sv. Jakova. Večera i zajedničko druženje stvorili su lijep završetak dana, a raniji odlazak na počinak bio je priprema za bogat program koji je slijedio.

Drugi dan hodočašća započeo je pobožnošću Križnog puta na brdu Križevac. U molitvenoj tišini, uz fra Darka i s. Draganu, postaje Križnog puta proživljavane su duboko i sabrano. Poseban trenutak bio je zadržavanje između 13. i 14. postaje, na mjestu gdje je preminuo fra Slavko Barbarić, utemeljitelj i nekadašnji voditelj Majčinog sela.

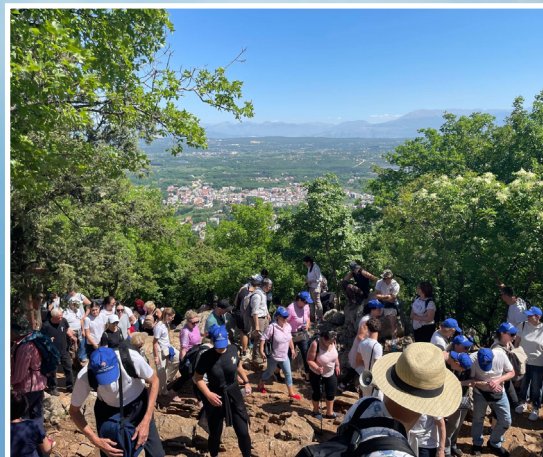
Poslijepodne je bilo rezervirano za posjet muzeju „Naša Majka“, suvremenom digitalnom prostoru koji prikazuje povijest ukazanja Blažene Djevice Marije i razvoj Međugorja kao hodočasničkog mjesta. Muzej je otvoren u travnju 2022. godine. Dan je ponovno završen večernjim programom u župnoj crkvi.

Treći dan hodočašća bio je posvećen usponu na Podbrdo u Bijakovcima – mjesto prvih Gospinih ukazanja. Kroz postaje krunice koje prate put, hodočasnici su molili i razmatrali. Pred Gospinim kipom, mnogi su kleknuli u tišini, izgovarajući osobne molitve i zahvalnosti.

U drugom dijelu dana, grupa je posjetila zajednicu Cenacolo, gdje su mladi – bivši ovisnici – podijelili svoja snažna i iskrena svjedočanstva. Prema riječima utemeljiteljice s. Elvire, Cenacolo je „škola živ ta“, mjesto gdje se ponovno uči živjeti u punini – s borbom, radošću, boli, nadom i prijateljstvom. Večernji molitveni program ponovno je upriličen u župnoj crkvi.

Zadnjeg dana hodočašća, u nedjelju, slavila se jutarnja sveta misa. Srca su bila ispunjena toplinom, mirom i zahvalnošću. Rastanak od Međugorja bio je dirljiv, ali prožet nadom i radošću zbog susreta s „Kraljicom Mira“. Povratak prema Beču bio je tih i molitven, s pogledom već usmjerenim prema novom hodočašću iduće godine.

Tihomir Kovačić





PONOVNI SUSRET S KRALJICOM MIRA NAKON 14 GODINA

Budimo vidljivi Znak Kraljice Mira

Hodočastiti s HKM-om je jako lijepo iskustvo, zahvaljujući dobroj organizaciji i staloženom, bratskom ljubavlju ispunjenom duhovnom vodstvu. Zahvaljujući lijepoj suradnji sestre Dragane i fra Darka s nama vjernicima, pratio nas je mir, molitva, zajedništvo i poštovanje.

Kada svi krenu na odmor povodom Praznika rada, putovanje autobusom kroz Austriju, Sloveniju i pola Hrvatske postaje fizički naporno hodočašće. Ali za posjet Međugorju sve se isplati. Ponekad, što je put naporniji, to više znamo cijeniti svaki trenutak na našem svetom odredištu.

A Međugorje, kao i Gospa Marija, duhovno je uvijek isto – prelijepo, mistično, puno Duha Svetoga. Vanjština se mijenja i prilagođava uvijek rastućem broju hodočasnika. Preživjelo je komunizam, raspad država, rat, krize, viruse i lockdownove.

Kao i Crkva. Naravno, ne bez posljedica nanešene štete, ali i s plodovima ustrajnosti i vjernosti Bogu.

Mir. Onakav kakav ni nudi niti može dati svijet. Mir između Boga

i čovjeka, mir među ljudima. I dalje najveći dar i znak Međugorja te duboka nutarnja želja svakog napaćenog hodočasnika. Njegovu prisutnost nitko tko uđe u to malo hercegovačko selo ne može osporiti.

Gospa je davno u porukama rekla da će ostaviti vidljivi i trajni znak u Međugorju, kao dokaz svoje prisutnosti. I dok mi čekamo neki neobični fenomen – poput kretanja sunca u Fatimi, otisak njezina lika na plaštu kao u Guadalupi ili izvor svete i ljevakovite vode kao u Lurdu – možda je taj Znak cijelo vrijeme u našim srcima. Možda je to sjeme mira, ljubavi, obraćenja, praštanja... koje padne u srce svakog od nas iz Majčine ruke, uvijek iznova. I njegova fizička, vidljiva forma i obličje, kao Gospin Znak, trebamo biti svi mi.

Preobražena, bolja, hrabrija, poniznija „ja“. Koja se vraćam u svoju svakodnevicu, u grad i državu potpuno drukčijeg izgleda i atmosfere od mjesta gdje smo hodočastili. Ali sada s novim poticajem i odlukom da budem Božje „oruđe mira“ (sv. Franjo) u vrlo nepovoljnim prilikama sadašnjeg svijeta i situacije. Budimo vidljivi Znak Kraljice Mira.

Tea Kovačić

HRVATSKA KATOLIČKA MISIJA BEČ NA HODOČAŠĆU U LURD



Bogu dragom hvala i slava da je naše hodočašće proteklo bez ikakvih poteškoća. Svojim kućama smo se vratili sretni i ispunjeni Duhom Svetim, bez ikakvih tragova umora.

Vjernici Hrvatske katoličke misije Beč ove su godine sudjelovali na 50. jubilarnom hodočašću Hrvata dijaspore zapadne Europe u Lurd, svetište naše nebeske Majke, Kraljice mira i milosti.

Pod vodstvom fra Radovana Ćorića i u organizaciji putne agencije Dino Reisen, grupa od pedesetak hodočasnika zaputila se na ovo posebno duhovno putovanje u utorak, 27. svibnja, u kasnim večernjim satima. Već od prvih trenutaka putovanje je bilo prožeto molitvom i pjesmom, s pouzdanjem u zaštitu Blažene Djevice Marije.

Prva postaja bila je Padova, gdje smo posjetili svetišta sv. Leopolda Mandića i sv. Antuna Padovanskog. Okrijepljeni tijelom i duhom nastavili smo put prema Francuskoj, s noćenjem u Nîmesu, a potom prema našem cilju – Lurdu.

Na blagdan Uzašašća, u četvrtak 29. svibnja, stigli smo u Lurd. Nakon smještaja i ručka, slavili smo svetu misu u crkvi svete Bernadette, a večer smo zaključili sudjelovanjem u svečanoj procesiji sa svijećama – iskustvu koje se duboko urezuje u srce svakog hodočasnika.

Sljedećeg dana, u petak 30. svibnja, započeli smo dan svetom misom u bazilici sv. Pia X., sudjelovali u pobožnosti križnog puta Chemin de Croix, te iskoristili vrijeme za osobnu molitvu i svetu ispovijed. Večernja procesija sa svijećama ponovno je osvijetlila naše duše i osnažila zajedništvo.

U subotu ujutro slavili smo svetu misu ispred Špilje Ukažanja, na mjestu gdje je maloj Bernadette Gospa progovorila. Ulice Lurda bile su tog dana ispunjene hrvatskim troboj-

nicama, a iz svakog kutka svetišta mogla se čuti hrvatska pjesma i molitva. Bila je to predivna slika naroda koji s ljubavlju, nadom i vjerom dolazi zahvaliti i moliti.

U nedjelju ujutro, na posljednjoj zajedničkoj svetoj misi, zahvalili smo Gospi Lurdskej na svim milostima koje smo primili. Iako pomalo tužni zbog rastanka, puni duha, uputili smo se natrag prema Beču. Put kući bio je ispunjen smijehom, pjesmom i molitvom.

Hvala dragom Bogu na svakom koraku ovoga hodočašća koje je proteklo bez ijedne poteškoće. Kućama smo se vratili ispunjeni, zahvalni i obogaćeni Duhom Svetim.

U ime svih hodočasnika, od srca zahvaljujemo fra Radovanu na duhovnom vodstvu, strpljenju i blizini. Veliko hvala i agenciji Dino Reisen na profesionalnosti, brizi i toplini kojom su nas pratili na svakom koraku.

Ivana Mamić



LEGIONARSKA OBEĆANJA U NAŠOJ MISIJI

Kao i svake godine oko Blagovijesti, legionari se okupljaju na obnovu svojih obećanja, na Acies. Zajedno s duhovnicima i molitvenim članovima obnavljamo naša obećanja i molimo Majku Božju za snagu u još jednoj godini borbe protiv sila zloga. U taj čin obećanja unosimo i sve svoje osobne potrebe i poteškoće koje stavljamo pod Gospinu zaštitu. Ova godina bila je posebna jer nas je Majka Božja obogatila s još pet novih legionara. U prezidiju Wiener Neustadta, 28. 2., legionarsko obećanje dao je brat Josip Đerfi i tako postao aktivni član Marijine legije, a četvero članova prezidija odlučilo se, nakon probnog vremena, za molitveno članstvo. Brat Josip je trenutno kod austrijskog prezidija u Wiener Neustadtu i čeka osobe koje će se odvažiti zajedno s njime osnovati prezidij na hrvatskom jeziku.

U našoj Misiji am Hof dobili smo četiri nova člana. Prezidiju Kraljica Mira 19. 3. pridružila se s. Jadranka Džigumović, a 26. 3. s. Marinka Jurić, dok su se prezidiju Ruža otajstvena 25. 3., nakon davanja legijskih obećanja, priključile s. Nevenka Bogdan i s. Kaica Imrek.

Ako vas Majka zove u svoju službu, nemojte odbiti njezin poziv, ne bojte se. Budite hrabri, dajte Gospi što imate, a ona će nadodati što još treba.

S. Jadranka piše:

„Od 05. 01. 2006. godine sam molitveni član Marijine legije. Kako sam rasla u vjeri, tako sam osjećala potrebu za molitvenom zajednicom. Poznavala sam gotovo sve članove Marijine legije. Pozvali su me da dođem na sastanak. I nakon tog prvog sastanka dolazila sam na svaki sljedeći. Na blagdan sv. Josipa 19. 03. dala sam legionarsko obećanje.“

S. Marinka piše:

„Otkad znam za sebe, utječem se nebeskoj Majci. Prije tri godine nebeska Majka je mojeg sina i mene otrgla od neprijatelja i time nam spasila život. Od tada se u meni sve više budila želja da joj se zahvalim i odužim. Marijina legija mi nije bila nepoznata jer su nam legionari često donosili putujuću Gospu, ali nisam razmišljala da postanem njezin član. Ali Majka je znala bolje – ‘slučajno’ jednog dana našla sam se na sastanku prezidija Kraljica Mira kao gošća i od tada je postalo nezamislivo da prođe srijeda, a da ne dođem na sastanak. Bilo mi je jasno da me Gospa pozvala i da je to najbolji način da joj kažem HVALA za sve. Vrijeme kušnje nije uvijek bilo jednostavno, bilo je mnogo zamki i poteškoća, ali duboko u srcu znala sam da Majku nikada neću ostaviti. Njezina blizina je nagrada i znak da ne smijem odustati. Hvala nebeskoj Majci što je bila uza me na tom putu i što mi je pomogla da budem ustrajna. Hvala



braći i sestrama legionarima i svima koji su me podržali u toj odluci. Svakodnevno se molim da ostanem vjerna i dostojna služiti Mariji, da u meni ljudi vide ljubav Božju. Želja mi je da što više umirem svijetu, a da u meni rastu milosti i kreposti Majke nebeske. Kad bi samo jedna osoba u meni prepoznala ljubav Marijinu i obratila se, sretna bih otišla s ovog svijeta. Ako vas Majka zove u svoju službu, nemojte odbiti njezin poziv, ne bojte se. Budite hrabri, dajte Gospi što imate, a ona će nadodati što još treba. Po zagovoru Majke Božje upoznajemo čistu ljubav njezina Sina Isusa Krista, našeg Gospodina.“

S. Nevenka piše:

„Moj put do Marijine legije bio je dug, ali Bogu hvala – uspješan. Od duhovnih vježbi u Poljskoj do mog obećanja prošla je godina dana. Moja rođena sestra mi je, kad sam bila u poteškoćama, dala krunicu i rekla mi: ‘Moli, samo moli’. S. Nada, moj anđeo čuvar, više puta me je poticala i zvala u Marijinu legiju. Moji odgovori su bili: ‘Ja to ne mogu, ne mogu biti redovita, apostolati me ne privlače’. Moj rast u redovitoj molitvi donio mi je olakšanje, dolazak u prezidij mi je donio i radost odlaska na apostolat. Ono što je bilo nemoguće, postalo je moja radost. Sada me sve veseli: i sv. misa, sv. krunica, apostolat i sve što je vezano uz Marijinu legiju. Nadam se da ću još više rasti u vjeri, u krepostima Majke Božje. Moja želja je da ustrajem u pozivu u Marijinoj legiji, da se proširi Marijina legija, jer s Majkom i legionarima sve je lakše i milosnije.“

Iz legionarskog obećanja:

„Znam! Došao si obnoviti svijet u Isusu Kristu, ali to hoćeš učiniti samo po Mariji. Sve moje, tvoje je.“

Lucija Peko





LEGIONARSKO OBEĆANJE GOSPI

Wiener Neustadt (Bečko Novo Mjesto), koje spada u Bečku nadbiskupiju, ima vojnu katoličku katedralu i sedam katoličkih crkava. U siječnju 2024. praćenjem hrvatske Kurije Marijine legije iz Hrvatske katoličke misije Beč, oblikuje se skupina prijatelja Marijine legije u kapucinskoj crkvi. Susreti molitelja održavaju se jednom tjedno. Zbog nemogućnosti korištenja dvorane za sastanke, prelazi se u župu Srca Marijina u ožujku 2024. godine. Dolazilo je 10-ak molitelja. Nakon kušnje za pomoćne legionare, u Marijinu legiju primljeni su Josip i Ljubica Đerfi.

U studenom se šestero njih odlučuje ući u kušnju za radne legionare.

Predsjednica Kurije, Lucija Peko, imenovala je Josipa Đerfija za predsjednika, Renatu Saraf za dopredsjednicu, Karmelu Saček za zapisničarku, Ljubicu Đerfi za blagajnicu, te Ružu Blažević i Marinka Sarafa za članove Prezidija Pomoćnica kršćana u kušnji. Dana 28. veljače 2025. bio je dan davanja legionarskog obećanja za Josipa Đerfija.

Radost. Evo prvog obećanja, a time i prvog aktivnog člana u Prezidiju Pomoćnica kršćana. Prije samog početka susreta zapjevali smo pjesmu „Faljen Isus Marijo“. Predsjednik Josip Đerfi otvara susret uvodnim molitvama. Duhovno štivo i

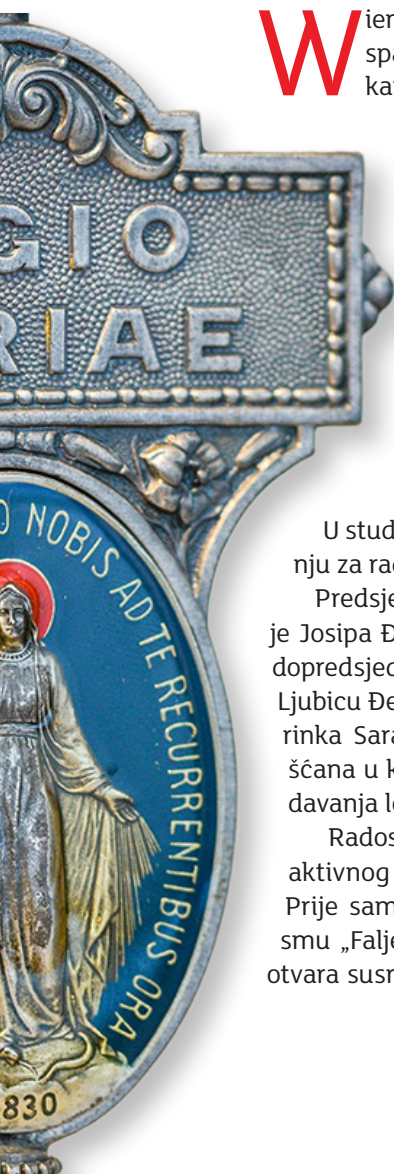
„Preporučujući one koji su povezani s Marijinom legijom zagovoru Blažene Gospe, zazivam na sve vas Gospodinov blagoslov snage, radosti i mira kao zalog moje ljubavi u Kristu. I molim vas, molite za mene.“

nagovor održao je duhovnik Kurije fra Marko Vuković. Nakon moljenja Catene, brat Josip dao je legionarsko obećanje, a na kraju su izmoljene završne molitve sa svećeničkim blagoslovom. Nakon službenog dijela susreta zapjevan je drugi dio pjesme „Faljen Isus Marijo“.

Dionici ovog događaja bili su članovi Kurije, hrvatskog Prezidija iz Beča, zatim fra Matthias Reich, pater Winzenz Kleinlanghorst, župnik župe Srca Marijina, đakon Ivan Sarić, te gosti pristigli iz Bečkog Novog Mjesta i okolnih kotara.

Papa Franjo Marijinoj Legiji: „Preporučujući one koji su povezani s Marijinom legijom zagovoru Blažene Gospe, zazivam na sve vas Gospodinov blagoslov snage, radosti i mira kao zalog moje ljubavi u Kristu. I molim vas, molite za mene.“

Petar Šimun Sarić



DRUGI MISIJSKI PLANINARSKI KRIŽNI PUT

Bili smo daleko od gradske vreve i kroz prirodu hodajući osjećali zajedništvo i moć zajedničke molitve.

Naš drugi pješački planinarski križni put bio je pred treću korizmenu nedjelju 22. ožujka 2025. godine. Njegovo geslo bilo je: *Zdravo križu, nado jedina*. Križni put smo započeli u našoj misijskoj crkvi i završili u crkvi Svetog Josipa na Kahlenbergu. Ove godine je na križnom putu bilo između 600 i 650 vjernika, svih dobnih skupina, od male bebe u kolicima do onih najstarijih među nama. Svatko od nas je na križni put pošao sa svojom nakanom, svatko je ponio svoj križ, svoju muku, svoju bol, ali i križeve i boli naših najmilijih. Molili smo, razmatrali i slavili Boga pjesmom. Bili smo daleko od gradske vreve i kroz prirodu hodajući osjećali zajedništvo i moć zajedničke molitve. Mogla se vidjeti i pokoja suza koja je čistila poglede na našu stvarnost i ulijevala vjeru i nadu u bolje. Riječi podrške i ohrabrenja nije nedostajalo za suputnike s kojima smo hodili. Moglo se primijetiti da u nošenju naših križeva nismo sami. Veliki drveni križ koji smo izmjenjujući se nosili kroz prirodu od naše crkve na Kahlenberga govorio je više od dvije poprečne drvene grede, govorio je kako ponosno, a opet tiho i ponizno, nosimo taj najprepoznatljiviji simbol kršćanstva. Isus je umro za naše grijeha, a križ nas podsjeća na žrtvu koju je Isus učinio za nas.

Naše zajedničke molitve i hod za križem sjedinili smo s euharistijskim slavljem u crkvi Svetog Josipa.

Križni put i euharistijsko slavlje predvodio je naš fra Darko, on je sam napisao tekst križnoga puta u kojem se usredotočio na ono što je Isus doživio na svom križnom putu na pojedinoj postaji te isprepleo Isusova trpljenja i padove s našima. Na kraju svete mise fra Darko je zahvalio svima koji su doprinijeli ovom zajedničkom hodu za križem, svim sudionicima, napose franjevačkoj mladeži te sestrama i braći franjevcima u Misiji.

s. Dragana





PROSLAVA PRVE SVETE PRIČESTI U JUBILARNOJ 2025. GODINI

Pod geslom Jubilarne godine 2025. „Hodočasnici nade“ proslavili smo primanje prve svete pričesti u našoj Misiji u Beču, kao i na novootvorenoj filijali naše Misije u Wiener Neustadtu. Prva sveta pričest u Misiji bila je u subotu, 24. svibnja 2025., pod svetim misama u 10 i 12 sati. Prvu pričest toga dana primilo je 118 prvopričesnika, a dan poslije, u nedjelju, 25. svibnja 2025., u Wiener Neustadtu, prvoj pričesti je pristupilo 8 prvopričesnika, tako da ove godine imamo ukupno 126 prvopričesnika. Napominjem da se u Misiji pričestilo 9 prvopričesnika iz filijale Strasshof. Pjevanje na svečanom prvopričesničkom slavlju animirala su djeca sa s. Ivanom i gospodinom Tvrtkom te župni zbor s gospodinom Filipom. Crkva je toga dana bila predivno uređena rukama s.

Nikoline i s. Ivane, a posebnu čar su joj dala bjelina dječjih duša i ljepota njihovih svećanih haljina i odijela.

Dan prije prve svete pričesti, djeca su kroz sakrament ispovijedi pripremila svoja srca za susret s Isusom, kojeg su primili pod prilikama kruha. Imali smo također i trodnevnicu ili trodnevnu pripremu za slavlje prve pričesti. Na večernjim misama su naša trojica fra- njevaca, fra Radovan, fra Josip i fra Darko, svaki na sebi svojstven način približili djeci i roditeljima Riječ Božju, govoreći im i potičući ih na redovita slavlja svetih misa nedjeljom i blagdanima.

Djeca su se jednu školsku godinu pripremala za primanje sakramenata euharistije i ispovijedi. Pripremali smo ih u Misiji u 4 grupe, zatim na filijalama Strasshof i Wiener Neustadt. Svaki tjedan nas nekoliko vjeroučitelja radili smo s djecom: s. Nikolina, s. Ivana, fra Darko, fra Josip, gospođa Sara, gospođa Nada, gospođa Janja, gospodin Zoran, framaši: Julliana, Marko i Mihael. Učili smo djecu osnovne molitve, pokušavali smo u svjetlu Radosne vijesti rasti u ljubavi i zajedništvu, čuvajući naš hrvatski jezik i tradiciju. Željeli smo da se djeca upoznaju također i sa sakralnim prostorom prelijepe crkve na am Hofu, u kojoj smo više od 50 godina u sklopu Hrvatske katoličke misije. Djeca su također nama dala dio sebe i mi smo od njih učili kako biti malen, ponizan, skroman i čist.

Proslava prve pričesti je svečano i dostojanstveno proslavljena. Djeca su prelijepim nježnim glasovima pratila pjesmom i recitacijama misno slavlje koje je predslavio fra Marko. On je u prigodnoj propovijedi progovorio djeci, kojoj je zaželio da Isusa, kojeg su primili pod prilikama kruha, pronose svojim životima i donose ga drugima, a roditelje je potaknuo da djeci na tom putu budu podrška i primjer kao i do sada, dovodeći ih redovito na svete mise, jer tako možemo očuvati svoj identitet i ovu zajednicu. Na kraju je čestitao djeci i roditeljima na ovom slavlju i zahvalio se svima koji su doprinijeli ljepoti slavlja prve pričesti: roditeljima koji su dovodili djecu, sestrama koje su ih pripremale, braći franjevcima i svima koji su uložili dio sebe u ovo lijepo prvopričesničko slavlje.

s. Dragana







PRVO SLAVLJE PRVE PRIČESTI NA HRVATSKOM JEZIKU U WIENER NEUSTADTU

Otkako smo od 1. prosinca 2024. godine započeli redovite nedjeljne mise na filijali u crkvi Herz Mariä, Pottendorferstrasse 117, započeli smo i s vjeronaukom za malu grupu od osmero prvopričesnika. Vjeronauk je započeo đakon gosp. Ivan Sarić, a nastavila i najveći dio posla obavila vjeroučiteljica gđa. Janja Župarić. Iz nedjelje u nedjelju, djeca su prije mise dolazila u sakristiju i ondje pripremana na hrvatskom jeziku za prvu ispovijed i prvu svetu pričest. Djeca su pristupila prvoj svetoj ispovijedi i generalnoj probi dan uoči prve pričesti, u subotu.

U nedjelju 25. svibnja, u svečanoj procesiji koja je krenula iz dvorišta crkve, na čelu povorke bio je križonoša Ivan, za njim su išli prvopričesnici i njihovi roditelji, a na kraju vjeroučiteljica Janja i fra Josip, i stigli su do oltara koji su za ovu zgodu okitili roditelji.

Ulaznu pjesmu „*Kriste, u Tvoje ime sad smo ovdje svi*“ zapjevali su prvopričesnici, a pridružio im se puk Božji, uz pratnju naših mladih svirača i dirigentice gđe. Martine. Crkva je bila dupkom puna jer je, uz redovite posjetitelje crkve, došlo i mnogo rodbine prvopričesnika iz drugih mjesta. Bilo je preko četiri stotine ljudi. Nakon što su čitanja dana čitali roditelji prvopričesnika, fra Josip nas je u propovijedi poveo od Prvog jeruzalemskog koncila 51. godine, na kojem je donesena vrlo važna odluka da se pogani, koji žele postati kršćani, ne moraju pridržavati židovskih običaja, preko našeg krštenja, do značenja Posljednje večere na kojoj je Isus ustanovio Euharistiju.

Na uskrsoj svijeći roditelji su upalili krsne svijeće svoje djece, te plamen predali u ruke svojoj djeci, sada prvopričesnicima, i tako smo svi obnovili krsna obećanja. Prvopričesnici su u ime svih izrekli molitvu vjernika. Prije samog primanja prve svete pričesti, roditelji su svoje prvopričesnike dopratili pred oltar, gdje su djeca prvi put primila u svoja srca Tijelo Kristovo. Na kraju je bilo darova i zahvaljivanja.

Fra Josip je zahvalio djeci i roditeljima na ustrajnosti u dolaženju, zahvalio je gđi. Janji, vjeroučiteljici, i gosp. Ivanu, đakonu, onima koji su se brinuli za lijepo pjevanje i uređenje crkve, te je preporučio prvopričesnike molitvama vjernika za ustrajnost u vjeri.

U prvoj generaciji prvopričesnika bili su: Vanessa Grgić, Petar Visković, Marina Visković, Nada Stanić, Marija Dramac, Klara Saraf, Katja Saček i Ivan Jeličić.

FJK





BISKUP IVICA PETANJAK PODIJELIO KRIZMU U NAŠOJ MISIJI

U subotu, 17. svibnja 2025., u našoj Misiji bila je svečanost svete potvrde za 156 mladih vjernika. Misno slavlje i podjelu sakramenta predvodio je krčki biskup Ivica Petanjak. U snažnoj i duboko osobnoj homiliji, biskup je govorio o Isusovoj ljubavi kao mjernoj jedinici kršćanskog života.

Na početku slavlja krizmanici su srdačno pozdravili biskupa Petanjka i zahvalili mu na dolasku, iskazavši mu dobrodošlicu u ime cijele naše zajednice. Njegova prisutnost, iskrenost i blizina osjetile su se tijekom cijele mise, ali osobito u homiliji koja je ostavila snažan dojam i na krizmanike i na okupljene vjernike.

Polazište homilije bio je evangeoski ulomak iz Ivanova evanđelja (Iv 13, 31–35), u kojem Isus govori učenicima neposredno nakon što ih je jedan od njih – Juda – izdao. Upravo u tom trenutku, umjesto osude ili tuge, Isus govori o slavi i daje novu zapovijed: “Ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio.”

Biskup Petanjak je rekao da se ta Isusova slava ne mjeri ljudskim mjerilima uspjeha, moći i vanjskih priznanja, nego se očituje u potpunom darivanju i žrtvi. “Isus je proslavljen upravo kad biva izdan. Slava dolazi iz poslušnosti i vjernosti, iz prihvaćanja križa. Tu se vidi istinska snaga – u ljubavi koja ne prestaje ni kad je izdana.”

Istaknuo je kako ljubav, prema Isusu, nije puki osjećaj ili simpatija, već odluka, vjernost, služenje i spremnost na žrtvu. Podsjetio je da nije dovoljno “voljeti one koji nas vole”, već da je kršćanska ljubav ljubav prema neprijatelju, onome tko nam je težak, koga ne razumi-



jemo.

Podsjetio je krizmanike da darovi Duha Svetoga – mudrost, razum, savjet, jakost, znanje, pobožnost i strah Božji – nisu znakovi časti, nego alati za život u ljubavi, za opraštanje, razumijevanje, služenje i hrabrost.

Na primjeru Judine izdaje, biskup je pokazao koliko je Isus ostao smiren i vjeran ljubavi, i upravo time pokazao snagu koju svijet često ne razumije: "Ništa ga nije moglo izbaciti iz takta. Nije se gubio u mržnji ni osveti. To je prava sloboda."

Na kraju misnog slavlja, biskup Petanjak je uputio riječi zahvale svim svećenicima i časnim sestrama naše Misije, roditeljima koji su pomogli u pripremi krizmanika i organizaciji slavlja.

Zanimljiva informacija: Od 156 ovogodišnjih krizmanika, 93 ih je kršteno u Hrvatskoj katoličkoj misiji Beč, 26 u Bosni i Hercegovini, 17 u raznim župama Bečke nadbiskupije, 16 u Hrvatskoj, 3 u drugim austrijskim biskupijama i 1 u Mađarskoj.

fDg



OBNOVA MISIJSKE DVORANE AM HOF

Ova obnova nije samo građevinski zahvat – ona je simbol našeg zajedništva, ustrajnosti i zahvalnosti. Nakon 65 godina Misije i 55 godina u crkvi am Hof, pokazujemo da smo zajednica koja ne zaboravlja svoje korijene, ali i gradi za budućnost. U godini kada slavimo ove značajne jubileje, obnova dvorane postaje naš zajednički dar generacijama koje dolaze – kako bi imale gdje učiti, moliti, rasti i okupljati se, baš kao što smo mi mogli zahvaljujući onima prije nas.

Ove 2025. godine Hrvatska katolička misija u Beču s ponosom obilježava 65 godina postojanja i 55 godina prisutnosti u crkvi am Hof – dvostruki jubilej koji slavimo s radošću, ali i s konkretnim djelima, upravo u jubilejskoj godini. Upravo ovih dana započela je prva temeljita obnova župne dvorane, prostora koji već više od pola stoljeća služi kao duhovno, društveno i kulturno središte hrvatske zajednice u srcu Beča.

Naša zajednica svoj institucionalni početak veže uz 1960. godinu, kada je pater Mirko Čović osnovao *Hrvatski dušobrižnički ured* u Beču. Bio je to odgovor na potrebe hrvatskih izbjeglica i doseljenika koji su nakon Drugog svjetskog rata i potpisivanja *Staatsvertraga* (1955.) napokon mogli slobodnije živjeti, raditi i okupljati se. P. Mirko neumorno je obilazio logore poput Traiskirchena, okupljao ljude, tješio, molio i pomagao – i tako postavio temelj zajedništva koje traje sve do danas.

Godine 1969. ostvaruje se važan korak: Bečka nadbiskupija predaje crkvu am Hof i dio samostana hrvatskoj zajed-

nici, čime ona dobiva svoj stalni dom u samom srcu grada. Crkva am Hof postaje vidljivi simbol hrvatske prisutnosti u Beču – toliko prepoznatljiv da je danas i turistički vodiči nazivaju „Hrvatskom crkvom“.

Prostor za nove generacije

U zgradi uz samu crkvu, gdje su smješteni župni ured, dvorana, sanitarije i prostori za susrete, nije bilo većih zahvata od 1970-ih godina. Više od pola stoljeća svakodnevnog korištenja ostavilo je trag, ali i stvorilo generacije sjećanja – od vjeronauka i proba zbora, do zajedničkih ručkova, plesova, sastanaka i druženja nakon mise.

Što se konkretno obnavlja?

Na temelju najnovijeg projekta, radovi obuhvaćaju:

- **Potpunu reorganizaciju unutarnjeg prostora dvorane:** uklanjaju se dotrajali zidovi i pregrađuje prostor radi bolje funkcionalnosti. Tako se prostorije prilagođavaju novim potrebama zajednice.





• **Modernizaciju sanitarnih čvorova:** postojeći sanitarni prostori bit će prošireni i temeljito obnovljeni, a na mjestu sadašnje knjižnice predviđena je izgradnja novih WC-a (ukupne površine oko 19,92 m²) s dodatkom kutka za presvlačenje djece – beba, čime se prostor čini pogodnijim i za obitelji s malom djecom.

• **Zamjenu svih instalacija:** uključujući elektroinstalacije, vodovod, grijanje i ventilaciju, kako bi se osigurala sigurnost i udobnost za sve korisnike.

• **Unutarnje uređenje:** postavljanje novih podova (parket, linoleum, keramika), obnova zidova i stropova, kao i uređenje hodnika i ulaznog prostora – sve u skladu s povijesnim karakterom zgrade i uvažavanjem postojećeg izgleda stubišta, koje ostaje u izvornom stanju.

Digitalizacija i nova tehnička oprema

Posebno važan aspekt obnove je modernizacija tehničke infrastrukture. U sklopu radova bit će postavljena nova računalna mreža koja će omogućiti stabilnu internetsku povezanost u svim prostorijama. Uz to, planirana je ugradnja novog ozvučenja i suvremenog sustava za reprodukciju audio i video sadržaja. Ova digitalna nadogradnja dvorane omogućit će održavanje predavanja, kateheza, radionica i susreta na višoj razini, uz jednostavno korištenje suvremenih multimedijских alata. Time će prostor dvorane postati središnje mjesto ne samo za duhovni, nego i za obrazovni i kulturni život naše zajednice.

Zaštita kulturne baštine

Posebna pažnja posvećena je očuvanju vanjskog izgleda objekta jer se crkva am Hof nalazi unutar UNESCO-ove za-

štićene povijesne jezgre Beča. Zbog toga se, iako je u početku planirano, odustalo od postavljanja fotonaponskih čelija (solarnih panela) na krovu – jer pravila konzervatorske zaštite ne dopuštaju vizualne izmjene na zgradama unutar zone kulturne baštine.

Obnova u fazama

Radovi su pažljivo podijeljeni u više faza kako bi se omogućilo što manje ometanja pastoralnog života:

1. Građevinski zahvati – uklanjanje dotrajalih zidova, prilagodba unutarnjih pregrada, uređenje novih sanitarnih prostora i kutka za djecu.
 2. Instalaterski radovi – postavljanje nove elektroinstalacije, vodovoda, grijanja i ventilacije.
 3. Unutarnje uređenje – novi podovi, zidne i stropne obloge, postavljanje opreme i namještaja.
 4. Završno opremanje i blagoslov obnovljenih prostora.
- Planirano je da dvorana bude spremna za korištenje od jeseni, nakon blagdana sv. Franje.

Duhovna i simbolična vrijednost

Ova obnova nije samo građevinski zahvat – ona je simbol našeg zajedništva, ustrajnosti i zahvalnosti. Nakon 65 godina misije i 55 godina u crkvi am Hof, pokazujemo da smo zajednica koja ne zaboravlja svoje korijene, ali i gradi za budućnost. U godini kada slavimo ove značajne jubileje, obnova dvorane postaje naš zajednički dar generacijama koje dolaze – kako bi imale gdje učiti, moliti, rasti i okupljati se, baš kao što smo mi mogli zahvaljujući onima prije nas.

fDg

IZGRADNJA FOTONAPONSKOG SUSTAVA NA KROVU CRKVE AM HOF

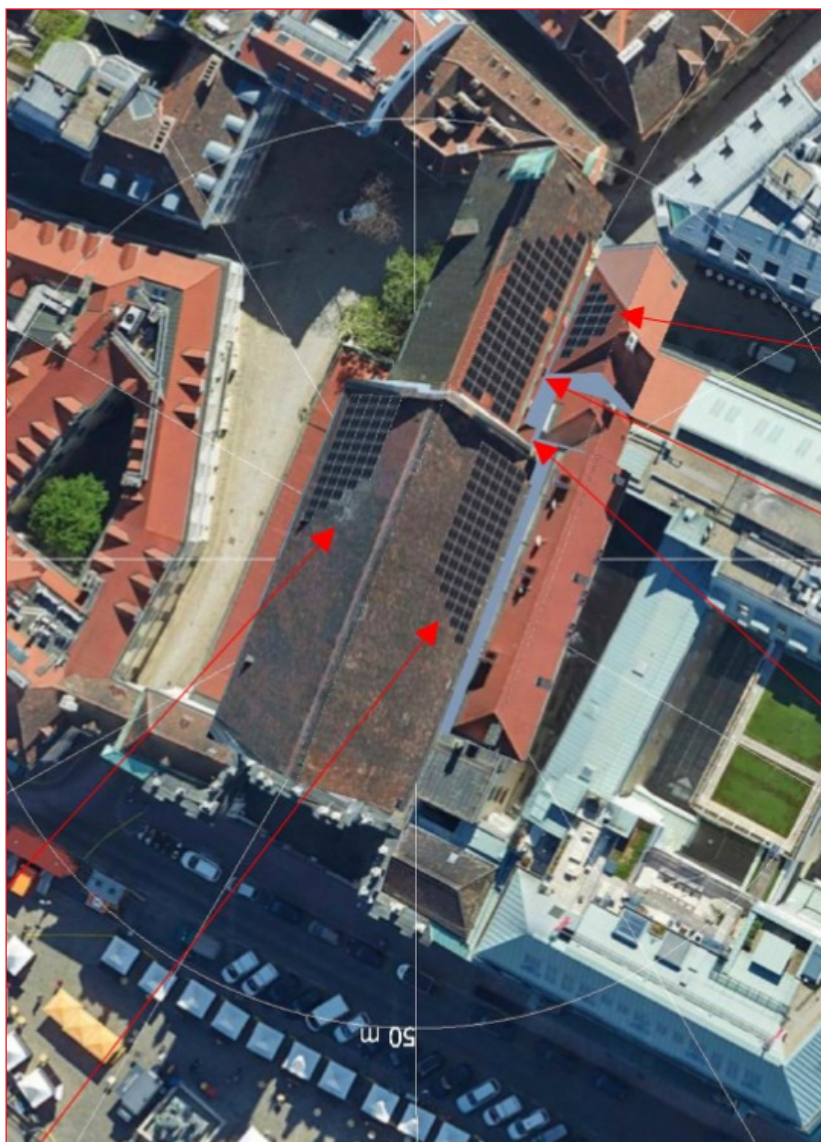
Pristupiti traženju novih mogućnosti, koje će se morati uklopiti u cjelokupni sustav dekarbonizacije i novih energetske rješenja.

Kako smo ranije izvijestili, pokrenuli smo aktivnosti za izgradnju fotonaponskog sustava na krovu crkve am Hof. U fazi pripreme obavljeni su konzultativni razgovori s nadležnim institucijama u Beču, gdje su dobivene potrebne smjernice i potvrde da je moguća izgradnja predviđenog sustava. Potom je izrađena studija izvodivosti, koja je prezentirana odgovornim i nadležnim odjelima uprave Grada Beča (odjel za građevinske poslove, zavod za zaštitu spomenika, odjel za energetiku itd.). Na temelju pozitivnih očitovanja iz Grada Beča, pristupilo se izradi projektno-tehničke dokumentacije te je podnesen službeni zahtjev za izdavanje potrebnih dozvola. Iako su nadležne institucije Grada Beča u ranijim kontaktima dale pozitivno mišljenje o projektu fotonaponskog sustava, nažalost, naš zahtjev za izdavanje dozvole u zadnjoj instanci odobravanja je odbijen.

Kao razlog odbijanja navedeno je, između ostalog, sljedeće: *...Projekt spada u opseg UNESCO-vog Plana upravljanja svjetskom baštinom za povijesno središte Beča. Tu dolazi do izražaja atribut „krovovi – bečke krovne rešetke“. Svojim dizajnom, veličinom, proporcijama i shemom boja u kontrastu je s potpornom zgradom i okolinom. Projekt predstavlja značajnu promjenu vanjskog izgleda crkvene zgrade i mijenja njezin karakter na uznemirujući način. Prema članku 11(1)(3) Zakona o elektroprivredi Beča, ugradnja predmetnog fotonaponskog sustava poremetit će i značajno narušiti izgled grada...*

Izdanom odlukom zabranjena je izgradnja fotonaponskog sustava na krovu crkve am Hof. Sada moramo pristupiti traženju novih mogućnosti, koje će se morati uklopiti u cjelokupni sustav dekarbonizacije i novih energetske rješenja za Grad Beč.

Ivica Budiša





NASTUP DUBROVAČKIH KAVALJERA U CRKVI AM HOF POVODOM 40. OBLJETNICE NJIHOVA DJELOVANJA

Budući da su potekli iz crkve, njihov motiv pjevanja je evanđeoski: biti vjesnici ljubavi, mira i radosti. Na repertoaru, uz vlastite kompozicije, imaju i hrvatske i talijanske poznate šlagere, narodne i duhovne pjesme.

Budući da je Josip Čenić, suosnivač Dubrovačkih kavaljera, rođen u Trstenu pokraj Dubrovnika, a pjevali su u crkvi Male braće u Dubrovniku, koncem 1984. odlučili su osnovati grupu za višeglasno pjevanje kojoj su nadjenuli ime Dubrovački kavaljeri. Prvi nastup imali su prije 40 godina, točnije 1985. godine. Nekoliko godina nakon nastupa u domovini, preselili su se u Beč, gdje već 40 godina svojim glasom i glazbalima uljepšavaju bečku glazbenu scenu.

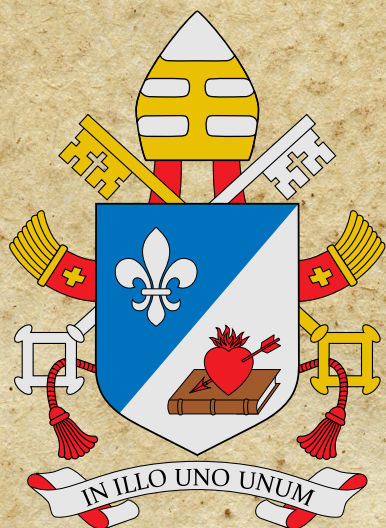
Budući da su potekli iz crkve, njihov motiv pjevanja je evanđeoski: biti vjesnici ljubavi, mira i radosti. Na repertoaru, uz vlastite kompozicije, imaju i hrvatske i talijanske poznate šlagere, narodne i duhovne pjesme. Dubrovački kavaljeri tijekom svoje karijere izdali su nekoliko nosača zvuka, a njihova najpoznatija pjesma, čiji je autor Josip Čenić je „Jedna je Hrvatska“.

Povodom 40. obljetnice nastupanja poželjeli su Bogu zahvaliti za proteklo vrijeme pjevanjem na sv. misi u duhovnom centru Hrvata katolika u Beču, u našoj crkvi am Hof, i pomoliti se pjesmom za pokojne članove sastava: Igora Merčepa i Stanka Kosa, kao i za pokojne podupiratelje grupe: Franju Ratašića, Demetra Karalla, Franju Palkovića, Viliya Palatina, Ginu Đivu Milića, Josipa Seršića i Matu Mihaljevića.

Dubrovački kavaljeri nastupili su 4. svibnja na misi u sastavu: kantautor Josip Čenić, jedan od osnivača i voditelj Dubrovačkih kavaljera (2. tenor i gitara), Matko Dišipulo (bariton, mandolina i gitara), Antonel Pranjić (1. tenor i gitara) i Karl-Johannes Vsedni (bas i glasovir).

FJK

*„U Njemu koji je Jedan,
mi smo jedno“*



„Bijedan, ali izabran“

